

LPAC annoncerer National Mobiliseringsdag for LaRouches Fire Love

*Leder fra LaRouchePAC, 1. marts., 2017 – »Jeg mener, den globale krise kan stoppes; vi må mobilisere for at gøre det«, sagde Lyndon LaRouche, da han vurderede præsident Donald Trumps politik efter hans tale til Kongressen den 28. februar, og de politiske handlinger, der nu må gennemføres, for at gå fremefter. Disse handlinger, som LPAC nu vil gennemføre, omfatter møder, lobbyvirksomhed, appeller og oplysende arbejde, der kræver, at præsident Trump omgående implementerer Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov som første skridt hen imod USA's tilbagevenden til et kreditsystem i Hamiltons tradition, der vil muliggøre finansieringen af en genoplivelse af den amerikanske økonomi, med videnskab som drivkraft – med andre ord, **LaRouches Fire Love**.*

Trump's tale til Kongressen og det amerikanske folk den 28. februar opretholdt den internationale proces henimod skabelse af et globalt, nyt paradigme til erstatning for det katastrofale Britiske Imperium og dets politik med spekulation og folkemord – arven efter regeringerne Bush og Obama. Kinas og Ruslands uophørlige aktiviteter omkring opbygning af en Ny Silkevej for hele planeten, spiller fortsat den centrale rolle i dette paradigmeskifte.

I sin tale fremlagde Trump en håbefulld vision for USA's fremtid, med året 2026, der vil markere denne nations 250 års jubilæum. Han genkaldte højttideligholdelsen i 1876 i Philadelphia, i anledning af hundredeåret for nationens fødsel, og hvor »landets byggearbejdere og kunstnere og opfindere fremviste deres skabelser«. Og han spurgte: »Hvilken slags land vil vi efterlade til vore børn?«, for blot at levere svaret: »Amerikanske fodspor i fjerne verdener er ikke

for stor en drøm«.

Trump opfordrede også til at opbygge fred snarere end de nylige præsidentskabers endeløse krige. »Amerika er villig til at finde nye venner og skabe nye partnerskaber, hvor der er fælles interesser« – en klar reference til hans ofte udtalte villighed til at samarbejde med Rusland, Kina og andre nationer, til briterne og Obamas store rædsel.

Præsident Trump understregede ligeledes behovet for at genaktivere økonomien med hjælp fra en protektionistisk politik som den, der blev gennemført af Abraham Lincoln, der, mindede Trump tilhørerne om, med rette advarede om, at »den amerikanske regerings opgivelse af en protektionistisk politik [vil] frembringe afsavn og ødelæggelse for vort folk«. Trump fordømte og omtalte den ødelæggelse, som blev frembragt under Obama og Bush, især ødelæggelsen af bykerne, og han lovede at vende det omkring.

Men, Trump veg tilbage fra enhver omtale af Glass-Steagall eller et kreditsystem i Hamiltons tradition, som faktisk kræves, for at hans erklærede planer kan blive til virkelighed.

Verden er endnu ikke i smult vande, bemærkede Helga Zepp-LaRouche under den omtalte diskussion. Nedsmeltningen, eller 'udblæsningen', af det transatlantiske finanssystem er umiddelbart forestående; eurokrisen er fuldt ud tilbage på hovedscenen, og selve euroen kunne forsvinde, endnu inden Storbritannien formelt iværksætter Brexit. Det er således ekstremt presserende, at LaRouches Fire Love omgående vedtages af Trump-administrationen, og det er LaRouche-bevægelsens særlige ansvar, på internationalt plan, at sikre, at disse love bliver kendt, forstået i deres dybeste, videnskabelige betydning, udbredes vidt og gøres til landets lov.

Som Lyndon LaRouche skæmtende sagde: »Det er nogle af de bedste love, jeg nogen sinde har vedtaget.«

Foto: Præsident Donald Trumps første tale om nationens tilstand for Kongressen, 28. februar, 2017.

Vi står ved et punkt for store muligheder; Ingen tid at spille!

Leder fra LaRouchePAC, 28. februar, 2017 – I timerne inden præsident Donald Trumps første tale til den samlede Kongres i aften, erklærede højtplacerede gesandter for Rusland hhv. Kina deres nationers interesse i at samarbejde med USA om strategiske anliggender. Disse udviklinger er indikerende for muligheden for at trække verden ud af faren for geopolitisk konfrontation – i århundreder adelsmærket for britisk imperiepraksis – og ind i en ny æra for gavnlige relationer over hele verden. Der er også initiativer til at bryde ud af det gamle og ind i en ny æra for gensidig, økonomisk fordel – »win-win«, som den kinesiske præsident Xi Jinping kalder det. Men tiden er meget kort.

I Moskva i dag talte den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov for Dumaen og erklærede, at Rusland ville hilse USA velkommen til et samarbejde imod terrorisme, og ligeledes til at føre en dialog om faren ved atomvåben. Han bekræftede, at »praktiske forberedelser« til et møde mellem præsident Trump og præsident Putin var i gang.

I Washington, D.C., mødtes den kinesiske topdiplomat Yang Jiechi med Trump i Det Hvide Hus, hvor han overbragte hilsner fra præsident Xi. Han rapporterede Kinas beredvillighed »til at styrke udvekslinger med USA på alle niveauer, fra toppen og ned«, og til at »udvide koordination og samarbejde med USA om

bilaterale, regionale og globale spørgsmål ...« Der finder diskussioner sted om et eventuelt møde mellem statsoverhovederne i maj måned.

Uanset, hvad præsident Trumps nøjagtige ord og understregning over for Kongressen i aften måtte være, så er det aktuelle mulighedernes øjeblik manifest og dyrebart. Men intet er afgjort. Der er andre elementer, der kæmper om dominans, i spil i Trumps lejr.

Lad os se på USA's fortsatte involvering i Bush-Cheney-Obama-politikken med uophørlig krigsførelse i Sydvestasien. I FN's Sikkerhedsråd måtte Rusland og Kina her til morgen nedstemme en uretmæssig resolution for at straffe Syrien, som Storbritannien og Frankrig havde fremsat, og som USA dumt støttede. (Resolutionen, der pålægger sanktioner og forbud, påstår, uden beviser, at den syriske regering bombede sit folk med gas i 2014 og 2015.) Præsident Putin, fra sit besøg i Centralasien, talte offentligt i morges og fordømte forsøg på at indføre sanktioner imod det syriske lederskab. »Jeg mener, at dette træk er fuldstændigt upassende nu. Det hjælper ikke, vil ikke hjælpe, forhandlingsprocessen. Det ville kun skade eller undergrave tilliden under processen.«

Virkeliggørelsen af potentialet for at afslutte den nuværende æra med krigsførelse og elendighed afhænger af vores egen, og vore samarbejdspartneres, indgriben. LaRouchePAC vil afholde en Aktionsdag i denne uge, hvor en styrkeopvisning på Capitol Hill vil finde sted på onsdag, med delegationer fra østkysten, og som vil presse på for Kongressens vedtagelse af Glass-Steagall, og LaRouches Fire Love. Henved 5.500 underskrifter for Glass-Steagall er allerede i dag blevet overbragt til diverse kongresmedlemmer, og til Det Hvide Hus. Hertil kommer, at dusinvis af udvalgte kongreskontorer modtager kopier af EIR's dossier, der blev udgivet i sidste uge, »Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?«

Trump selv fordømte Obama og denne flok i den farvede

revolution under et Tv-interview til Fox News, hvor han refererede til protesterne, de falske nyheder og de uophørlige anklager om Rusland. Trump sagde: »Jeg mener, at han [Obama] står bag det. Man ved aldrig præcis, hvad der foregår bag scenen ... jeg mener, at præsident Obama står bag, for hans folk står helt bestemt bag. Og nogle af disse læk kommer muligvis fra denne gruppe, hvilket er virkelig alvorligt, for det er meget dårligt i henseende til national sikkerhed ... «

Mange amerikanere begynder nu, for første gang, at se et 'Maidan' imod deres egen regering. Der er nu planer i gang for at udgive 'sandhedsdossiers' i hver af de kommende uger, for at få sandheden frem om, hvad der blev begået i Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien og Yemen. Serien vil begynde med dokumentation for folkemordet i Yemen.

Foto: Fra LPAC's organisering for Glass-Steagall i USA. På onsdag (1. marts) vil aktivister fra LPAC være talstærkt til stede ved Capitol Hill for at presse kongresmedlemmer til snarest at vedtage Glass/Steagall-loven og LaRouches Fire Love.

Trumps tale til Kongressen: Vil Obamas kupforsøg imod ham blive overvundet?

Leder fra LaRouchePAC, 28. februar, 2017 – De intense angreb mod præsident Donald Trump fra liberale, »globalistiske« medier og partiledere i Europa og USA bliver nu afsløret som et kupforsøg imod ethvert samarbejde, eller blot relationer, mellem USA og Rusland. Som formand for Efterretningskomiteen i Repræsentanternes Hus, Devin Nunes, vurderede det i går:

»Dette er en ny McCarthyisme«. Forhåbentlig er det afslørede kup ved at miste terræn.

Men der er nu afgørende spørgsmål om præsidentens tale til en samlet Kongres i aften.

Hvordan vil præsidenten tackle disse krav, i McCarthy-traditionen, om en politik for konfrontation, og endda krig, med Rusland og Kina?

Vil præsident Trump, som han har indikeret, fremlægge planer for storstilede investeringer i den amerikanske økonomi, i moderne infrastruktur? Dette er ikke alene det mest udbredt støttede løfte i Trumps præsidentskab. Det er også de midler, ved hvilke reel produktivitet og produktiv beskæftigelse atter kan indføres i en økonomi, som uden dette står over for endnu et umiddelbart finansssammenbrud. Store europæiske banker rapporterer om enorme tab. Alene spredningen af antydningen i finansmedierne om, at Trumps meget omdiskuterede infrastrukturplaner er sat »i venteposition«, har ført til advarsler fra sådanne personer som tidligere embedsmand i Reaganregeringen, David Stockmann, samt fra andre »markedsanalytikere«, om, at en generel 'udblæsning' af gæld vil finde sted i dette forår.

Det afgørende spørgsmål er en *kreditinstitution i Hamiltons tradition*, for at disse investeringer kan virkeliggøres på det mest produktive, teknologiske niveau. Planer om skattelettelser »for infrastruktur« vil intet frembringe.

Vil præsidenten tale om rumprogrammet og sit antydede ønske om en snarlig tilbagevenden til bemandet udforskning og udvikling af Månen? Den 24. februar kom NASA med visse indikationer på basis af et krav fra regeringen om en indledende undersøgelse. De peger på et stadig højere niveau af fremskridt inden for produktivitet. Månen er ikke blot det næste prøveområde for nye teknologier og nye energiresurser; den udgør også menneskehedens afgørende første skridt til Solsystemet, og

hinsides dette.

Dette var det førende diskussionsemne ved mandagens møde i LaRouchePAC National Policy Committee.

Vil præsident Trump foreslå Glass/Steagall-loven for Kongressen, som han gjorde i oktober under sin kampagne; og som begge de politiske partiers platforme ved præsidentvalget krævede? Den tværpolitiske støtte til loven er vokset betragteligt i den amerikanske befolkning, under truslen om et endnu mere ødelæggende finanssammenbrud.

Uden at opdele Wall Streets og Londons storbanker og nedlukke deres spekulationskasinoer – før de endnu engang nedsmelter – vil hverken investeringer i produktivitet og videnskabeligt fremskridt, eller udlån til produktiv beskæftigelse, finde sted.

Og igen, de »Fire Nye Love til at redde nationen«, som Lyndon LaRouche for to et halvt år siden skiteserede som afgørende – og for hvilke tusindvis af appeller er blevet overbragt til Det Hvide Hus i ugen op til præsidentens tale i aften. Som LaRouche allerede dengang, i juni 2014, sagde, så er de handlinger, der gives udtryk i disse »Fire Love«, ikke »en mulighed«, men en uopsættelig nødvendighed.

**RADIO SCHILLER den 27.
februar 2017:**

Hvad Trump bør sige ved sin tale om nationens tilstand// Ukraine//Rumprogram

Med formand Tom Gillesberg

Video: En Ny Æra for USA: LaRouches Fire Love. Fuld dansk tekst

Forestil jer, at vi lever i et samfund, der har forpligtet sig til at opnå fusion og implementere dens fordele.

Hvordan ville det, at være en del af et sådant samfund, forme dets borgeres selvopfattelse? Et menneskeliv har konsekvenser og betydning, der varer ud over den fysiske død – i det mindste potentielt. Ved at vedtage en mission for opnåelse af fusion, omsætter vi et af Hamiltons mål i praksis, hvor han skriver, at, »at værdsætte og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet gennem at mangfoldiggøre objekterne for foretagsomheden, er ikke blandt de mindst betragtelige af de midler, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes. Selv ting, der i sig selv ikke er fordelagtige, bliver det undertiden gennem deres tendens til at fremprovokere en anstrengelse. Enhver ny scene, der åbnes op for menneskets geskæftige natur for at vække det og hævde sig, udgør en tilgang af ny kraft til lageret af bestræbelse.« – Få det til at ske!

Download (PDF, Unknown)

**POLITISK ORIENTERING 23.
februar 2017:**

**Kuppet i Ukraine i 2014:
Stop George Soros' kupforsøg
i USA i 2017**

Lyd:

Video 2. del

**RADIO SCHILLER den 15.
februar 2017:
Vestlige**

efterretningstjenster modarbejder Trump

Med formand Tom Gillesberg

Hvad er det afgørende i kampen om Trumps præsidentskab?

Leder fra LaRouchePAC, 13. februar, 2017 – Lyndon og Helga LaRouche har gjort klart, hvad situationen for organisering i USA er, ud fra et højere standpunkt end de bitre kampe over denne eller hin eksekutive ordre.

☒ De har arbejdet for at skabe et nyt paradigme i verden hen over mange års kamp for politikken med Verdenslandbroen, som nu er en realitet, der udvikler sig med udgangspunkt i Kina; for et nyt, globalt sikkerhedskoncept til erstatning for »geopolitik«, der nu er i færd med at blive realiseret af Ruslands Putin; og for de nye, økonomiske politikker for Vesten, som nu er specificeret for USA i form af **LaRouches Fire Love for at redde Nationen**.

Det afgørende er nu den mulighed, som Donald Trumps præsidentskab repræsenterer for, at disse nye politikker skal blive virkeliggjort. For det første, at forhindre en atomkrig ved at begrave geopolitik, hvilket begynder med amerikansk samarbejde med Putins Rusland. For det andet, at komme endnu et overhængende finanssammenbrud i forkøbet, hvilket begynder med at genindføre Glass/Steagall-loven.

I dag påmindede Lyndon LaRouche: Der er en nyvalgt præsident. Vi har et nyt præsidentskab. Den nye præsident er allerede lykkedes med nogle internationale forhandlinger, der peger på *muligheden* for, at USA, Rusland, Kina, Japan og Indien tilslutter sig dette nye paradigme. Men dette er skrøbeligt med en hjemlig, økonomisk politik, der stadig i heldigste fald udgøres af endnu ikke udformede løfter; og det er under vedvarende angreb fra kræfter, der anføres af en hævngherrig Barack Obama og af briterne, der anførte alt, hvad Obama gjorde.

Dette angreb får tilslutning fra hele eliten og medierne i den Europæiske Union – som altid var et London-projekt – der ikke vil indse, at geopolitik og en økonomi for globalisme taber valg og folkeafstemninger overalt.

Det afgørende, sagde LaRouche, er at »gå til dette nye præsidentskab«, ved enhver organisatorisk mulig lejlighed, »og forhandle om vore spørgsmål«, LaRouches egne Fire Love. »Vi må ikke afvige fra dette nye præsidentskabs potentielle karakter, og fra at nå ind til denne potentielle karakter.«

Vi må omgående indse, at det nye Trump-præsidentskabs Akilleshæl er, at det ikke har opfyldt løftet om at genindføre Glass-Steagall. De liberale Demokrater, der talte højest, har kastet deres egne løfter om Glass-Steagall til side til fordel for at blive anti-Trump-demagoger. Vi udfylder dette tomrum og kender det økonomiske paradigme, Glass-Steagall kan føre til.

Brug LaRouches videnskabelige

autoritet til at skære igennem havet af uro og kaos

Leder fra LaRouchePAC, 13. februar, 2017 – »Det globale, strategiske billede er dynamisk, omskifteligt, lovende og farligt, alt sammen på én gang«, udtalte Helga Zepp-LaRouche i en diskussion søndag med aktivister fra LaRouche-bevægelsen i hele USA. Hun påpegede flere positive udviklinger, der kommer fra Trump-administrationen – lovende og konstruktive samtaler med Kinas Xi Jinping; en ny åbning over for Rusland; potentielt, økonomisk samarbejde med Japan om højteknologisk infrastruktur; en erklæring om hans plan om at føre en seriøs krig mod narkotika – hvilket alt sammen betyder, at »der eksisterer en mulighed for at etablere et fornuftsplan i international politik«.

»Det står imidlertid også klart, at dette meget langt fra er afgjort: det er et *potentiale*«, understregede Zepp-LaRouche. »Meget kan gå galt, og meget afhænger af LaRouche-bevægelsens intervention, for jeg mener, i al beskedenhed, at LaRouche-organisationen er den eneste, der har en videnskabelig, sammenhængende anskuelse med hensyn til, hvad menneskehedens fremtid må være. Og andre kræfter, om de så er nok så gode, har tendens til at have ideologiske fejl i den ene eller anden retning.«

☒ Lykkeligvis er Lyndon LaRouches ideer fra 50 års intensiv videnskabelig og politisk aktivitet i færd med at blive den dominerende holdning i verden i dag. De dominerer den globale dynamik, erklærede Zepp-LaRouche, fra Kinas konfucianske renæssance til Ruslands bevægelse hen imod et moralsk samfund. LaRouches ideer har lagt grunden til at gøre en ende på geopolitik og krig, én gang for alle, og for at genopbygge den globale økonomi omkring de principper, der fremlægges i

LaRouches Fire Love.

Fr. Zepp-LaRouche fortsatte med at fordømme kampagnen for en 'farvet revolution' imod den nye Trump-administration, på grund af det positive potentiale, den repræsenterer. Hun udfordrede specifikt tidligere præsident Barack Obama, der er centrum for denne operation: »Dette er virkelig utroligt«, erklærede Zepp-LaRouche. »Dette har aldrig før fundet sted med en præsident, der har forladt embedet. Det ser ud til, at Obama nu personligt organiserer denne Farvede Revolution!«

I denne eksplosive atmosfære, som Zepp-LaRouche beskrev som »en hav af uro og kaos«, er det af afgørende betydning at organisere befolkningen ved at udgå fra det mest kvalificerede standpunkt, og ikke ved at bekymre os om petitesser, eller ved at lade os trække ind i det af medierne definerede »dagens varme emne«, men ved at præsentere de nødvendige forslag ud fra et standpunkt om, hvad der er den rette politik. De to centrale spørgsmål, som i dag konfronterer menneskeheden, understregede hun, er faren for en termonuklear verdenskrig, induceret af britisk geopolitik, og så det transatlantiske finanssystems visse, totale kollaps, med mindre Glass-Steagall og relaterede forholdsregler vedtages.

»En kombination af USA, Kina, Rusland, Japan, Indien og andre større nationer er det, der kræves, for at nå frem til et globalt, Nyt Paradigme ... Det, der er vigtigt, er at overvinde geopolitik, for geopolitik fører til Tredje Verdenskrig, og så vil der ikke længere findes nogen menneskehed tilbage af betydning.«

»Det andet, vigtige spørgsmål er, at finanssystemet vil nedsmelte, big time. Derfor er Glass-Steagall og Lyndon LaRouches Fire Love det, der er absolut afgørende. Det faktum, at Glass-Steagall hidtil endnu ikke er blevet implementeret, er Trump-administrationens Akilleshæl.«

Alle de positive ting, som Trump hidtil har gjort, vil gå op i

røg, konkluderede Zepp-Larouche, med mindre Glass-Steagall implementeres. Dette faktum dikterer, med hensyn til omgående handling, en fortsat kampagne, der kræver, at Trump bruger sin Tale om Nationens Tilstand ('State of the Union') den 28. februar til at bebude en tilbagevenden til Franklin Roosevelts originale Glass/Steagall-lov fra 1933.

**»Nu har menneskeheden
muligheden for at blive
voksen«**

Af Helga Zepp-LaRouche.

**Tale ved Schiller
Instituttets konference i
Manhattan,
New York, 4. februar, 2017**

I stedet for at træne en meget mistænkelig og tvivlsom libysk kystvagt til at holde flygtningene tilbage i Afrika, ville det så ikke give bedre mening, hvis de europæiske nationer gik sammen med Kina og andre, som Japan og Indien, der allerede er involveret i Afrika, om udviklingen af det afrikanske kontinent?

Præsident Xi Jinpings formulering, at det, vi må bygge, er et fællesskab – et samfund – for menneskehedens fremtid, baseret på win-win-samarbejde, er præcis måden at se dette på. Dette er ikke et nulsumsspil, hvor én nation vinder, og de andre

taber; men det er derimod et nyt perspektiv, hvor alle lande på denne planet kan arbejde sammen for alles fordel.

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER den 6. februar 2017:

Kampen om indholdet i Trumps præsidentskab og den nye verdensorden

Med formand Tom Gillesberg

Glass-Steagall er det første afgørende skridt; men resten af LaRouches Fire Love må følge efter for at redde USA og

verden!

LaRouchePAC Internationale Webcast, 3. feb., 2017; Leder

Ben Deniston: Velkommen ... Vi vil omgående gå i gang med denne brandvarme situation lige nu, hvor – på trods af alle de falske nyheder; det er korrekt at kalde det for bandekrigsagtig form for operation, som splitter det amerikanske folk. Hvor man får folk til at fokusere på mange sidespørgsmål og små spørgsmål, og meget følelsesladede spørgsmål med meget lidt substans. Men der er i realiteten kun ét eller to nøglespørgsmål på forhandlingsbordet i øjeblikket, som er afgørende for den retning, USA vil gå i, for hvilken retning, denne administration vil gå; og hvordan dette vil udspille sig i den umiddelbart forestående tid.

I front og centrum for denne kamp er spørgsmålet om Wall Street og i særdeleshed spørgsmålet om Glass-Steagall. Vi vil begynde diskussionen i dag med nogle meget dramatiske udviklinger i løbet af den seneste uge, de senest par dage, de seneste par timer, og som understreger, at dette er *det spørgsmål*, som det drejer sig om. Hvis I vil gøre noget, der har indflydelse på amerikansk politik, på USA's retning og på historien på dette tidspunkt, så må I kæmpe sammen med LaRouchePAC om spørgsmålet om Glass-Steagall som indledningen til LaRouches Fire Love for et fuldt, økonomisk genrejsningsprogram, og omgående; mens I ser dette program og i de nærmest forestående timer og dage. Dette er absolut afgørende.

For blot at sætte fokus nogle af disse udviklinger, vil vi om et øjeblik vise et klip; et lovforslag for genindførelse af Glass-Steagall er blevet genfremsat i Repræsentanternes Hus i denne uge, anført af [kongresmedlem] Marcy Kaptur – som har kæmpet for dette lovforslag i mange år. Hun holdt en fælles

pressekonference med tre andre kongresmedlemmer; og, så vidt vi har kunnet se, så er LaRouchePAC den eneste kanal, der har en fuld dækning af denne pressekonference i sin helhed. Den kan ses på LPAC-websiden; vi vil afspille et kort uddrag af denne 40 minutter lange pressekonference om nogle få minutter. Men dette typificerer en tværpolitisk støtte i Kongressen til dette Glass/Steagall-lovforslag. Disse kongresmedlemmer erklærede ganske klart under pressekonferencen, at de er rede til at arbejde sammen med Trump-administrationen om dette afgørende spørgsmål. De vil ikke lade sig indfange i dette vanvittige, venstre-højre, dette eller hint spørgsmål, denne retorik og de falske nyheder, og virkeligt vanvittige, opsplittende propaganda, som har oversvømmet de amerikanske medier; det ligner i virkeligheden den form for politik for »farvede revolution«, som er blevet britisk og – under Obama – amerikansk politik for at vælte regimer, som de ikke ønsker, i hele verden. Det har præcis samme formål her i USA, med denne bandekrigs-lignende propaganda over sidespørgsmål, som totalt distraherer folk bort fra hovedspørgsmålene.

Men under denne pressekonference så vi en afgørende demonstration af, at højtplacerede, tænkende personer, ledende personer, er villige til ikke at blive indfanget i dette Soros/britiske sindssyge show og i stedet fokusere på reelle, vægtige spørgsmål. De vil lægge betydningsfulde spørgsmål frem på bordet og sige, at dette er et område, hvor vi kan samarbejde omkring at gå frem for et positivt resultat for de spørgsmål, som vi ved har betydning for hele landet. Demokrat, Republikaner, 'blå stat', 'rød stat', uanset hvad; det centrale USA, og kyststaterne i USA. Dette er hovedspørgsmålet, det første skridt i at adressere virkeligheden med sammenbruddet af USA, og som den eneste måde, hvorpå man kan opfylde de løfter, der er afgivet, om at genopbygge den amerikanske infrastruktur, om at genskabe jobs i USA på en meningsfuld, reel, substantiel måde. Det kan ikke lade sig gøre, med mindre Glass/Steagall-loven vedtages, og Wall Street lægges i tømmer, og dette system reformeres. Denne

pressekonference – igen, det handler ikke blot om at genindføre Glass-Steagall, men også om at erkende og åbent arbejde på vigtige spørgsmål, og ikke blive indfanget i disse vanvittige sidespørgsmål, er absolut afgørende. Vi afspiller klippet om et øjeblik.

Men ligeledes i den forgangne uge deltog William (Bill) Jones, korrespondent for Lyndon LaRouches magasin *Executive Intelligence Review (EIR)*, i en diskussion under en pressekonference i Det Hvide Hus, og han fik lejlighed til direkte at spørge pressesekretær Spicer, »Støtter præsident Donald Trump stadig Glass-Steagall?« Og, efter at havde vævet lidt omkring, stillede hr. Jones et meget direkte spørgsmål; og han fik et meget direkte »Ja«. Og Trumps officielle repræsentant Spicer sagde, »Vi er forpligtet på vore valgløfter. Ja.« Dette er en bekræftende udtalelse på vegne af præsident Trump om, at han stadig støtter denne lovgivning. Så potentialet er klart til stede; men vi ønsker at gøre det klart her i denne diskussion, at dette på ingen måde er et afgjort løb. Det er på ingen måde absolut. Jeres rolle som tilhængere af LaRouchePAC, som støtter af LaRouchePAC, og som LPAC-aktivister, er *umiddelbart, absolut afgørende*. Vi må sikre os, at denne lov gennemføres.

I de næste timer og minutter venter vi i øjeblikket på resultaterne af et par eksekutive ordrer, som præsident Trump har underskrevet tidligere på dagen – midt på fredag eftermiddag, lige efter frokost. En af disse handler om, hvordan han har til hensigt at strukturere reformen af Dodd/Frank-loven. Dette er et afgørende spørgsmål, for, som enhver ved, så var Dodd/Frank en total vittighed; det var et totalt forsøg på at lade som om, at de lagde Wall Street i tømmen samtidig med, at de fuldstændig overgav sig til Wall Street og lod Wall Street skrive størstedelen af loven, der består af henved titusinder af sider – det er sindssygt. Så der forelægger et juridisk grundlag for at skrotte Dodd/Frank og indføre en ægte reform, som ikke består i en regulering, en

bunke bestemmelser om regler, men som er en virkelig strukturreform med Glass/Steagall. Det behøver slet ikke være titusinder af sider; det er en meget klar fastlæggelse af et princip (lov). Man har kommerciel bankaktivitet, og så har man spekulationsbankaktivitet; de skal være [totalt] adskilte, og sådan er dét. Man har ikke brug for 40.000 sider til at erklære dette; det er en principiel erklæring, det er et spørgsmål om strukturen, og det er ganske klart. Det er ikke minutiøse, detaljerede regler om hvert eneste aspekt af hvert eneste, finansielle instrument. Det er en særdeles klar principerklæring. For slet ikke at tale om det faktum, at Dodd/Frank også grundfæstede forsøget med bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindsud).

Der er altså juridisk støtte til og grund til at støtte reformen og fjernelsen af Dodd/Frank; men, dette kan stadig væk gå i mere end én retning. Et spørgsmål, som er af interesse, og som vi må undersøge nøjere, er den rolle, som Jamie Dimon spiller; han er ikke blot en førende Wall Street-bankier; han er også en person, der har været aktivt involveret, i udstrakt og intens grad, udtrykkeligt imod Glass-Steagall og imod LaRouche-bevægelsen og vores aktiviteter for at kæmpe for Glass-Steagall. Han nævnes nu som del af et team, der skal rådgive Trump eksplicit i spørgsmålet om, hvordan Dodd/Frank skal reformeres. Hvilken vej, det vil gå, er ikke klart; vi har endnu ikke set denne eksekutive ordre, så vi ved ikke, hvad den siger. Vi venter på det. Vi ved selvfølgelig, at Trump før har afvist folk; han er ikke bange for at udtale sin klassiske sætning, »Du er fyret!« og komme af med folk. Han har erklæret sin støtte til Glass-Steagall, men dette rejser nogle juridiske spørgsmål.

Den pointe, vi ønsker at fastslå her i dag, er, at intet af dette er afgjort; men det viser det, vi har forventet. Og hvis I er med, bør I også have forventet det. Et totalt slagsmål over amerikansk politik, over spørgsmålet om at lægge Wall Street i tømmer med Glass-Steagall, er i front og centrum for

denne kamp.

Vi vil nu afspille et par minutter af højdepunkterne af denne pressekonference; diskussion var betydningsfuld, med særdeles gode pointer, og dette typificerer den lovgivende grens (Kongressens) åbenhed og beredvillighed. Her kommer klippet:

Uddrag af kongresmedlemmers Pressekonference om tværpolitisk støtte til genfremsat Glass/Steagall-lovforslag.

(Se hele pressekonferencen her:
<https://www.youtube.com/watch?v=xFH1Mwhx0Qk>)

Marcy Kaptur: I år markerer vi, at det er 9 år siden, vi havde den største, finansielle krise i en generation. Vi er alle gamle nok, og vores hukommelse er stærk nok, til, at vi kan huske dette. Denne økonomiske katastrofe var tæt ved at forårsage ødelæggelsen af hele landets finansielle infrastruktur og førte til det, historien nu kalder Den store Recession (økonomiske nedgangstid). I løbet af disse ni år, hvis vi ser tilbage og husker, så har Wall Street-bankerne haft succes og i realiteten tjent rigtig mange penge. I mellemtiden har mange, mange amerikanere – bogstavelig talt millioner – fortsat oplevet det, vi ville benævne med »finansielt nederlag, fiasko«. JP Morgan Chase, Bank of America, Citigroup, Wells Fargo, Goldman Sachs og Morgan Stanley har alle rapporteret om profitter under denne recession og de efterfølgende år. I løbet af disse seneste ni år har Wall Street genvundet al sin rigdom fra før krisen, med renter, alt imens 'Main Street' – den almindelige amerikaner – endnu ikke har set noget til en reel, økonomisk genrejsning, i lokalsamfund efter lokalsamfund, fra kyst til kyst.

For blot at nævne et par tal: For 15 år siden udgjorde landets seks største bankers aktiver omkring 17 % af vores totale produktion – Bruttonationalprodukt, BNP – 17 %. I dag oppebærer disse seks topbanker aktiver for \$10,1 billion (med 12 nuller); over halvdelen af vore BNP. Dette er alt for meget

magt i alt for få hænder. Så ikke alene har de haft en smuk profit, men de er også kommet til at kontrollere, regere over, vores økonomis mest betydningsfulde kontrolcentre.

Tiden er inde til, at Kongressen sikrer, at disse fiaskoer i vort banksystem aldrig vil blive gentaget. Det er grunden til, at vi er her i dag, og jeg takker mine kolleger dybt for at gå sammen med mig. For at bygge på dette momentum og tage skridt til at genindføre Glass-Steagall, for at adskille 'klog og fornuftig', kommerciel bankvirksomhed fra spekulation.

Tulsi Gabbard: Vi ser fortsat konsekvenserne af ophævelsen af Glass-Steagall på første hånd i lokalsamfund som mit eget, og i lokalsamfund i hele landet; hvor Wall Street-banker har fået lov til at udføre deres risikable investeringspraksisser med det amerikanske folks penge. De har fået lov til at fortsætte til fordel for deres regnskabsresultat og deres profit, på ryggen af det amerikanske folk. Dette er uacceptabelt; dette er ikke et partipolitisk spørgsmål, dette er et spørgsmål, som er vigtigt for det amerikanske folk, og grunden til, at I nu ser støtte på tværs af partipolitisk tilhørsforhold for denne vigtige lovgivning.

Jeg har længe været fortalere for at genindføre Glass-Steagall-loven, og jeg ser frem til at kunne fortsætte arbejdet sammen med allierede og partnere her i Kongressen, i Det Hvide Hus og vigtigst af alt, sammen med det amerikanske folk; hvis stemme må høres.

Tim Ryan: Walter [Jones] nævnte ordet »synd«, og jeg mener, at denne ophævelse [af Glass-Steagall, 1999] var det oprindelige syndefald i vores økonomis nedadgående spiral, som førte til, at hele nabolag i min valgkreds, og i hele delstaten og landet, blev totalt tilintetgjort. Denne lov er en måde – som vi [sic] katolikker ville sige – hvorpå vi kan skrifte og få fjernet denne plet fra USA's politiske institutioner, og forhåbentlig begynde at genoprette en grad af sund fornuft i vores banksystem.

Kaptur: Siden sidste sommer har 15 delstatskongresser introduceret resolutioner, der kræver, at den nationale Kongres genindfører Glass-Steagall; og Demokrater og Republikanere har nedfældet støtte til Glass-Steagall i deres respektive politiske programmer, hvilket var en enorm præstation på vegne af jer alle, og af alle andre i hele landet, der har arbejdet på dette i meget lang tid. Vi har en lang hukommelse. Selv præsident Trump har erklæret sin støtte til en ny Glass/Steagall-lov, og vi har en forpligtelse til at arbejde sammen med ham for at skabe dette.

Walter Jones: Jeg er glad for, at hun refererede til Donald Trump. Jeg vil oplæse en sætning, og dernæst afslutte.

Den Republikanske præsidentkandidat Donald Trump krævede i onsdags en version for det 21. århundredes Glass/Steagall-lov, der kræver en adskillelse af kommerciel bankaktivitet og investeringsbankaktivitet; en ændring, som det Republikanske Parti ligeledes støttede i sit partipolitiske program i 2016. Jeg har til hensigt at være meget pro-aktiv; jeg har til hensigt, så snart Det Hvide Hus får sig organiseret lidt bedre, at henvende mig til hans rådgivere i kommercielle anliggender og minde dem om det standpunkt, som han og mit parti har indtaget med hensyn til en genindførelse af Glass/Steagall-loven.

Jeg ønsker, at du, Marcy, skal vide, at jeg er så forpligtet på dette spørgsmål som noget, jeg nogensinde har været forpligtet på. Jeg er jeres 'half-back'; og jeg vil være derude og tage ethvert skridt til, hvad så siden der skal gøres. Men, som hun sagde, og dette er min afslutningsbemærkning, »I er nøglen i dette spørgsmål«. Amerikanerne må forstå det angreb og den skade, der er forvoldt imod dem, gennem den kendsgerning, at vi ophævede Glass-Steagall. Lad os gøre dette til en sejr for året 2017. Tak.

Her følger resten af webcastet på engelsk:

DENISTON: So, as you saw there, there is motion. People are ready to act; but, again, this is an open fight. Before we get into the discussion, I want to call on our audience to sign the

LaRouche PAC petition for Trump to commit to the original official Glass-Steagall Act, in his first official address to the

Congress, which the last we have heard, is scheduled for Feb. 28.

That's less than one month from now for a mobilization to build

the signatures for this petition.

This, as I think we will get to in the discussion, has already been an effective tool in mobilizing the legislature, people in the Congress, for the support of this initiative of Glass-Steagall, of this Bill. But it's not just going to come from the Congress alone. This activity of rallying local communities, community groups, organizations across the nation,

is absolutely critical. This can't just be some direct lobbying

of Congress. This has to be a unified national mobilization, where these Members can get the support and, when necessary, the

kick in the rear end, to get behind this issue. So, that is absolutely critical.

You can sign the petition on-line at lpac.co/trumpsotu. We

now also have the ability for text. You can receive more information directly via text on your mobile phone. If you text

gsact to 202-524-8709, you'll immediately receive more information about the petition. You can read it right there on your phone, and you can sign it. We're asking you, again, to do

this yourself, if you haven't done it; but mobilize others. Get

your community, look for local groups, look for organizations, look for your neighbors, your friends, your family. This is an absolutely critical issue.

Just to underscore one last point, Helga Zepp-LaRouche made very strongly in recent days' discussions: Right now, this is not just about vengeance against Wall Street, or something. This is not just about getting payback for what Wall Street did to the American people since the bail-out, or for the years prior, even. That's true. But beyond that, this is critical. The system is poised for a larger blow-out than 2008. Nothing was solved by the bail-out process. The fundamental issues of the crisis were made worse; much worse. This entire speculative bubble was supported, it was inflated more, and you had more crazy instruments and attempts created to prop up a system that is fundamentally unsound, has no connection to the physical economy, is purely a parasite on the actual economy. That process has wound itself around to the point where it is ready to blow out again.

So, Glass-Steagall is {absolutely}, again, {absolutely} the central issue, the Number One issue that everyone needs to be fighting on now. This discussion today should be an appeal for you to get more involved, or get involved immediately in that fight.

Diane might have more to say. We can mention some activity that we've had recently in Washington, D.C., also in New York City, that underscores the type of mobilization we're leading; but I'll just open it up with that.

DIANE SARE: I'd like to remind all of our listeners why we are at the point we are at; and remind people the kind of fake news and despicable propaganda preceding the election, where we heard over and over again how the population was divided. We had George Soros pumping in his money to various organizations to create an appearance of that. But, what the American people demonstrated is that we are not divided, in a couple of major areas; which Ben referenced at the beginning. No. 1: Americans do not think that we should have a thermonuclear war with Russia; that this was one of the main reasons why people, particularly Democrats – Bernie Sanders supporters and others – turned away from Hillary Clinton, because she was seen as perpetuating the war and murder policy of President Barack Obama, who, so far, is the biggest killer-President that we have yet had in the United States. And, as President Putin warned, "Obama seems to be the kind of President that says goodbye, but then doesn't go; he keeps reappearing." I think it's important that Americans not forget that.

The other major issue for the American people, who have experienced the worst collapse in the standard of living and life as measured in terms of life expectancy, employment, and so on since the Great Depression, is that people do not think that it's just for Wall Street billionaire crooks to have their feet on

our
necks as they steal everything we own to bail themselves out
for
their own bankrupt policies. Again, Hillary was seen as the
darling of Wall Street.

If there were a "mandate" for the Trump Presidency,
these
two areas are absolutely crucial. What we know, so far, is
that
Trump did have a phone conversation with President Putin which
was close to an hour; which indicates a certain type of
potential
there. We also know the relationship with China, given what Xi
Jinping is doing, is very important. We know Trump's appointed
Ambassador to China, Terry Branstad, has just released a
statement promoting a kind of win-win collaboration with
China;
which is promising. We know, as was mentioned, that President
Trump did call for reinstating Glass-Steagall when he was
campaigning, just a couple of weeks prior to the elections.

We know – which I find very interesting, because
sometimes
the best way to figure out what the potential might be, is to
look at what your enemies are saying. Yesterday there was a
very
freaked out article in CNN Money, with the headline "Will
Trump
Break up the Big Banks?" They announced that Jamie Dimon,
[chairman, president, and CEO of JPMorgan Chase] was rushing
to
Washington, D.C. to meet with Trump today, and that Trump is
planning on "do a big number ... on Dodd-Frank." As Ben said, we
don't have the text yet of Trump's Executive Orders. We know
various matters, and frankly, Jamie Dimon is not a very
promising
character.

What the article says, in a very hysterical tone, is

"But

Trump did bash big banks before the election, especially Goldman

Sachs. Breaking up the banks would appeal to Trump's populist message of draining the swamp by uprooting the establishment. The

new President could also argue it solves the 'too big to fail' problem that the 2008 financial crisis exposed. Plus, it's something that Republicans like John McCain and liberals such as

Elizabeth Warren and Bernie Sanders broadly agree on.

Glass-Steagall was even included in the official Republican Party

platform during Trump's convention."

As I'm reading this article I can hear the pitch of the

speaker rising to a shriek. Then they freak out that Stephen Bannon said, "You really need to go back and make banks do what

they do: Commercial banks lend money, and investment banks invest

in entrepreneurs and to get away from this trading." And the writer says, "That sounds a lot like Glass-Steagall." The writer

says, "It's not totally clear where Trump stands on this right now." And you heard from Ben what Spicer said, so our point is that this is an open fight; it is an open debate. What we have learned in the last days, is you really cannot rely on the news

media, the so-called "non-fake" news seems to be more fake, or at

least as fake, as the fake news.

The moment is not to sit back and try and figure out what

exactly is the policy, but to intervene to {make} policy; which

is why it's so important that every single person here get

involved. I'd also like to say, the potential has not been missed

on the few desperados who are clinging with their fingernails to

the bankrupt trans-Atlantic partnership and the European Union.

People may have heard that Donald Tusk, who is the President of

the European Council, said that the United States on Donald Trump

is as big threat as the newly-assertive China, an aggressive Russia, and wars, terror, and anarchy in the Middle East.

So, here's this guy, lumping China, which has just lifted

700 million people out of poverty and is reaching out to the whole world for a program that would benefit mankind. Putin, who

has successfully prevented Barack Obama from plunging us into thermonuclear war, and took very effective measures in the direction of eradicating ISIS and al-Qaeda in Syria, and so on.

And he's saying that's the same thing as ISIS and now the US is part of that.

This is what I'm getting at; that you just have so much

insanity being promoted. I would maintain, from our organizing in

the streets of Manhattan, where we have had a very interesting response, that Americans frankly are much more thoughtful than this. People don't want to be at each other's throats. They certainly don't want war. They are cautiously optimistic that there is a hope for a turn in direction; and it is really for us

at LaRouche PAC to be able to indicate the direction, because otherwise you're just not going to get it. Think about what Mrs.

LaRouche was doing in China in 1996 on the World Land-Bridge, these kinds of programs. People don't have the full picture.

What people {can} do at this moment, is absolutely mobilize for Glass-Steagall. Don't expect to hear more. We know a couple of things. We know that the British have said that they would consider Glass-Steagall being reinstated in the United States a casus belli, an act of war, because it will wipe out trillions of dollars of crazy speculative crap. Which will be good riddance for most of us, but for some people, not. And we know that some people have commented that Glass-Steagall being reinstated could be the biggest deal since Jesus Christ crushed the Roman Empire.

In other words, itâs a revolutionary, giant change. So don't expect that it's just going to somehow come along in an off-handed way, and exist. Obviously, there's going to be a fight for this; and we need every single American involved.

The last thing I want to say, is that part of the effectiveness on Capitol Hill was this group, the Ohio Revolution, which has been circulating the petition. Their thinking was not simply to just go to everyone to get signatures, but to organize leaders in the community; whether it's ministers, labor union officials, state legislators, mayors, councilmen. In other words, not only do we want you to simply sign the petition, but we need you to organize and to get everybody who has any clout or who represents a constituency, to get on board in

this

fight, and we should really move. I would say, if CNN is freaked

out enough to have an article asking whether Donald Trump is going to go with this or not, we should presume that indicates a

possibility; and we should do everything we can to take advantage

of the opening and move on it.

MEGAN BEETS: I think, Diane, what you're bringing up is critical; that this is an absolute paradigm shift. What we're doing is shutting down a system of finance which has been at the

core of the British Empire for hundreds of years. Now what are we

going to replace it with? That's the big question, and that's why

we and our supporters, all of you listening out there, have to take the responsibility to know and study the principles of physical economics which are the core of Lyndon LaRouche's discoveries in the science of economics. How are we going to rebuild the country? You go back to LaRouche's core writings: {So, You Wish to Learn All About Economics?}; his papers on the

issue of infrastructure not as an object which costs money like

the bridge you pay to drive over, but infrastructure as creating

a core economic platform which transforms the potential of every

process in your economy. How do we raise the physical wealth, how to we increase the living standard for billions of people across the planet and create the potential for mankind to industrialize the Moon? These are the questions that people have

to study. And it is that process of the American citizenry

choosing to adopt a higher identity of a more developed, more mature mankind in the future beyond this currently collapsing system. Then organizing our fellow citizens to understand how we're going to do that; beginning with the reinstatement of Glass-Steagall. Shutting down this bankrupt financial system; then following that up with the establishment of a national bank so that we can utter productive credit to the things which will increase the productivity of the population and allow us to take those next steps of development. Like a crash program for the development of fusion; like a crash program to get our capabilities of our space program back, to re-adopt the policies of colonizing the space between the Earth and the Moon and then developing and industrializing the Moon. This really is the vision that people who are organizing with us have to begin to adopt. That really is our sense of authority in demanding that we shut down this bankrupt, evil Wall Street system with Glass-Steagall.

DENISTON: Absolutely! And we should maybe highlight for our viewers that yesterday we had a very useful discussion led by Jason Ross, our colleague in the Science Team, taking up just this subject. I think that's definitely critical; getting at the issue of value. What is real economic value? As was cited in this press conference, the largest banks' share of so-called GDP has actually been skyrocketing; and now represents over 50% of supposed GDP. That is not real value; monetary figures are not

– so you have this explosion of monetary assets, monetary figures. But if you take the physical standard living of the US population as an entirety, it's down, down, down. That's this complete disconnect between the so-called monetary system, which should be a functional credit system, and the actual real economy; the thing that actually keeps people alive, improves people's living standards, and actually supports the society – the physical processes of economy.

As Mr. LaRouche identified with his Triple Curve diagram in the '90s, defining the principle in this breakdown; those have been diverging at a more and more rapid rate. That defines a process that's unsustainable and as we've said, there's nothing else that can work other than a Glass-Steagall – in its original form – revival to separate out that monetary system. Cut that off; you can't go both ways. Only then can you actually invest in real value again. That's where the discussion needs to go, and that's what the country absolutely needs at this point; is a real recovery program like what Kennedy tried to do, what Franklin Roosevelt was able to do. That level of reform of the current policy and investment in these higher levels of productivity outlined in LaRouche's Four Laws is the program needed now. Glass-Steagall is that first step.

So, I think that's absolutely clear for our listeners what our challenges are and what our mission is right now in the immediate period ahead.

So, I know we're definitely awaiting this executive order; a sense of what's going to come out of that. Diane, I don't

know

if you have more, but I think we have a pretty clear orientation

in the immediate days – or I would say hours ahead, to move on this thing. We have a less than one month deadline on this petition; but a lot can be decided between now and then, before

then even. So, every day counts. As Diane emphasized, that was

very important; the role of mobilizing the population and institutions in the population, community leaders, leading layers

in the population out of this craziness that the media is spinning out there, and into these real substantial issues is {decisive} at this point. Getting those people on board and fighting with us for this Glass-Steagall reform, for this economic reform, is critical. {YOU} play an absolutely indispensable role in doing that.

So, I think we have a challenge and a mission before us.

Unless we have anything else to add today, I think this is a very

clear focus; and I think we should really get to work. So, with

that again, people have the information for the petition; circulate that, get the signers on that. If you haven't signed

yourself, do it immediately; but get other people on. You should

have a goal of getting 10, 100 people added to that thing on a daily basis at this point. That's our orientation, that's our action. We'll be back in the coming days with more; and we look

forward to speaking with you then.

POLITISK ORIENTERING den 2. februar 2017: Vil Trump lave alliance med Rusland og indføre Glass/Steagall – eller knuses af økonomisk kollaps?

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

**Kun princippet er
virkelighed; resten er tom
snak**

Leder fra LaRouchePAC, 2. februar, 2017 – Kongresmedlem Marcy Kapturs pressekonference i går, hvor hun genfremsatte et lovforslag for Glass-Steagall, fandt sted samtidig med Trump-administrationens gentagelse af sin forpligtelse til at

indføre Glass-Steagall, i besvarelse af et spørgsmål fra *EIR*-korrespondent Bill Jones. For dem, der så den, markerer denne pressekonference et totalt brud med den syndflod af ætsende hyper-partipolitik, der ledes af selveste den afsatte morder Barack Obama, og som næres af millioner af dollars af George Soros' narkopenge. Her var der i stedet patrioter, der søgte at forene Repræsentanternes Hus, og forene det med Senatet og præsidentskabet, på vegne af et afgørende, omgående skridt af vital, national interesse, og i realiteten, af vital interesse for verden.

Lyndon LaRouches forudsigelse, på sin 90-års fødselsdag i 2012, af afslutningen af topartisystemet, er nu i realiteten sket. (Husk, at de amerikanske vælgere lige så meget besejrede det Republikanske som det Demokratiske Parti i det nylige valg.) I stedet for repræsentanter for partier, så var det, vi så på gårsdagens pressekonference, simpelt hen ledende personer – individuelle ledere – uden hensyntagen til partitilhørsforhold. Marcy Kaptur indledte pressekonferencen med at hilse præsident Trumps støtte til Glass-Steagall velkommen og meddele, at de ville arbejde sammen med ham for at få loven vedtaget. Kongresmedlem Tulsi Gabbard havde haft et møde med nyvalgte (men endnu ikke indsatte) præsident Trump, til dels, fordi hun ved, at spørgsmålene simpelt hen er for vigtige til at afvise at mødes med en person, der kunne fremme en løsning. Kongresmedlem Walter Jones fortalte den gribende historie om sine to største fejltagelser: hans stemme til fordel for en ophævelse af Glass-Steagall i 1999, og hans efterfølgende stemme til fordel for den anden Irakkrig. Da det først gik op for ham, hvor dybt forkert, begge disse handlinger havde været, helligede han resten af sit liv til at rette disse fejltagelser, eller få tilgivelse for disse synder.

Som Aleksandr Solsjenitsyn engang skrev: »Der er intet, som i den grad er med til at vække alvidenhed i os, som vedvarende tanker om vore egne overtrædelser, fejl og fejltagelser.«

✖ Meningen og formålet med denne enhed i Kongressens to huse og præsidenten og folket rækker længere end til Glass-Steagall, der blot er det første, uopsættelige skridt. Meningen og formålet er LaRouches »Fire Love« fra juni, 2014. Disse Fire Love er en uadskillelig enhed. De udgør det princip, uden hvilket intet vil virke; denne nation kan kun reddes af mænd og kvinder, der ledes af et princip – og dette er princippet. »Det er det virkelige«, som LaRouche sagde i dag. Resten er tom snak.

Tidligere embedsmand i Reagan-administrationen Paul Craig Roberts, der med rette har støttet præsident Trump imod Obamas bagvaskelser og Soros' golem'er, skrev i en artikel for nylig, at Trump-administrationen måske ikke vil være i stand til at udføre sine planer. Det ville være sandt, havde det ikke været for eksistensen af Lyndon LaRouche og hans Fire Love – sammen med de nye, skabende opdagelser, som LaRouche vil introducere for fremtiden. Som han for nylig sagde: »Jeg har gjort dette før, og jeg kan gøre det igen.«

Under sin pressekonference fik kongresmedlem Kaptur overrakt 7.000 Ohio-borgeres underskrifter på brevet med en appel til præsident Trump om at genindføre Glass-Steagall, og som hun vil viderebringe til ham. I dag aftaltes det pr. telefon med Lyndon og Helga LaRouche, at alle LaRouche-aktivister opfordres til at uddele et udskrift af denne appel (fra LaRouchePAC-websiden; [dansk udskrift fra vores hjemmeside her](#)), således, at mange flere tusinde underskrifter fra hele landet kan blive overrakt præsident Trump gennem kongresmedlem Kaptur og andre nationale kongresmedlemmer.

Og sluttelig, om lederskab: Vi minder om, at det kun vil kræve ÉN amerikansk senator (fra den nationale Kongres) til at sætte Steven Mnuchins godkendelse til finansminister på »venteposition«, for at stoppe godkendelsen. Ikke enoghalvtreds; blot én enkelt.

([Pressekonference med Marcy Kaptur et alia kan ses her](#))

Foto: Kongresmedlemmerne Walter Jones, Tim Ryan, Tulsi Gabbard (ved podiet) og Marcy Kaptur, introducerede »Loven om en Tilbagevenden til Klog og Forsigtig Bankpraksis«, H.R. 790, som kræver genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov. [instagram/Tulsi Gabbard]

STUDIEKREDS 3. Mødegang: torsdag 9. februar: Så du ønsker at lære alt om økonomi?

Næste mødegang i vores studiekreds:

Torsdag, den 9. februar, kl. 19.

**Sted: Schiller Instituttets kontor,
Sankt Knuds Vej 11, kld., t.v.,
Frederiksberg.**

**Eller ring inden for at deltage via
Skype eller telefon: 53 57 00 51.**

Lyndon LaRouches Lærebog i Økonomi:

Pdf. af lærebogen kan downloades her: [»So, You wish to learn all about Economics?«](#)

Glass-Steagall-lovforslag fremsat i USA's Kongres – Nu skal loven vedtages sammen med LaRouches Fire Love

Leder fra LaRouchePAC, 1. februar, 2017 – Tre udviklinger fandt i dag sted i Washington, D.C., som satte scenen for et politisk opgør, der vil afgøre, om USA's økonomi, og nationen USA, vil overleve.

Den første udvikling: Kongresmedlem Marcy Kaptur annoncerede genfremsættelsen af sit Glass/Steagall-lovforslag i den aktuelle, 115. nationale kongressamling, med 26 medsponsorer. Hun holdt også en højtprofileret pressekonference sammen med kongresmedlemmerne Walter Jones, Tulsi Gabbard og Tim Ryan, hvor hun udtalte: »Præsident Donald Trump har under sin valgkamp, i Charlotte, North Carolina, krævet en 'Glass/Steagall-version for det 21. århundrede'. Vi har en forpligtelse til at arbejde sammen med ham for at gennemføre dette.«

Dette er præcis den form for tværpolitisk fremstød, der kræves for at tvinge Det britiske Imperium og Wall Street til at sluge den medicin, de afskyer – men som landet og verden så desperat behøver.

Den anden udvikling: Pressetalsmand for Det Hvide Hus, Sean Spicer, responderede til *EIR's* Bill Jones' forespørgsel om, hvorvidt præsident Trump stadig støtter Glass-Steagall, som han i valgkampagnen tilbage i oktober 2016 havde erklæret, at

han gjorde. Jones refererede til de »tvetydige« udtalelser fra den nominerede finansminister, Steven Mnuchin, hvis godkendelseshøring i Senatet i øjeblikket pågår. Spicer forsikrede Jones og det forsamlede pressekorps om, at Trumps politik fortsat er »konsekvent« omkring Glass-Steagall.

Den tredje udvikling: Det skammelige syn af de Republikanske medlemmer af Senatets Finanskomite, der rev deres egen regelbog i stykker, for at godkende nomineringen af Steven Mnuchin, der er i åbenlys opposition til Glass-Steagall, til posten som finansminister, på trods af den kendsgerning, at ikke én eneste Demokratisk senator var til stede – en åbenlys overtrædelse af Senatets regler. Denne manøvre har *de facto* indført et parlamentarisk system i Washington – i det mindste for indeværende. Nomineringen af George Soros' øksemand Mnuchin går nu videre til det fulde Senat til vedtagelse, med mindre én senator – en hvilken som helst senator – kræver, at spørgsmålet sættes i »venteposition«.

I dag sagde Lyndon LaRouche til medarbejdere, at Glass-Steagall er fjendens mest sårbare punkt, og at vi må virkeliggøre hensigten i Kongressen som helhed, med en klar politisk programerklæring i dette spørgsmål. Dét tager vi først, sagde han; vi kan få et flertal imod dem, og dernæst gå videre til resten af de Fire Love, der kræves for en national og international, økonomisk genrejsning.

Under den samme diskussion med medarbejderne understregede Helga Zepp-LaRouche, at vores mobilisering både må gå meget hurtigt frem for, inden for de næste 24 timer, at finde senatorer, der vil kæve spørgsmålet om Mnuchins godkendelse sat på »venteposition«; og også gå i dybden, for at opnå en omgående tilbagevenden til Glass-Steagall og LaRouches Fire Love. Dette spørgsmål om Glass-Steagall er den ene af to, centrale politiske kampe, der må vindes i, og omkring, den tiltrædende Trump-administration, understregede hun. Den anden politiske kamp er at komme væk fra randen af termonuklear krig med Rusland og Kina, som Bush' og Obamas politik har skabt,

baseret på en genetablering af en fornuftig relation mellem USA og Rusland.

Trump gør betydelige tiltag i denne henseende, som det atter blev understreget af Kremls talsmand Dmitri Peskov, der roste den »gode og konstruktive« telefonsamtale, som Trump og Putin havde den 28. januar. Og det voksende hysteri hos talsmænd for Det britiske Imperium og Wall Street, der hyler op om, hvordan Trump har skabt »exceptionel usikkerhed« for dem ved at samtale venskabeligt med Putin, viser, at der gøres reelt fremskridt.

Tiden er nu inde til at gøre Det britiske Imperiums værste mareridt til sandhed, i begge disse spørgsmål.

(Video: Pressekonference med Marcy Kaptur, Tulsi Gabbard, Walter Jones, Tim Ryan).

<https://www.youtube.com/watch?v=xFH1Mwhx0Qk>

Hold jer til LaRouches dagsorden

Leder fra LaRouchePAC, 30. januar, 2017 – Tiden er atter inde for verden til at lytte til de vise ord fra Lyndon LaRouche. De spørgsmål, som han nu i årtier har været fortaler for, er nu eksistentielle spørgsmål for transatlantiske nationer, hvis »eliter« har mistet deres lederskab, og som bogstaveligt talt også er gået fra forstanden over de afvisninger, som rammer dem i nationale valg og afsættelser.

✘ Netop, som det amerikanske præsidentskab er brudt ud af

atlanticisternes indespærring, bliver LaRouches ideer nu repræsenteret med voksende styrke af den nye, strategiske trekant, Rusland-Kina-Indien. Dette nye paradigme repræsenterer den eneste, produktive vej for USA at gå – og dette har LaRouche grundigt forklaret i de »Fire Love til USA's Redning«. Dét er vores mobilisering, med Trump-administrationens retning, der endnu er uafklaret. Vi bør ikke udelukke betydningen af Trumps uforsonlighed over for den britiske kongefamilies forsøg på at gelejde ham ind i en politik for krig med Rusland, og for krig imod industri og vareproduktion; og heller ikke hans uforsonlighed imod konservative GOP-tosser som McCain og Graham, og imod Obama-maskinen.

Mandag gentog Helga Zepp-LaRouche, hvad hun havde sagt under søndagens **diskussion om vores mobilisering**; at det absolut vigtigste er – at forhindre Tredje Verdenskrig; dette på den måde, som Lyndon Larouche har specificeret, og som er den eneste mulige måde, nemlig gennem en amerikansk præsident, der accepterer Putins strategiske geni og aftaler at samarbejde. Denne amerikanske præsident vil således, langsomt, men sikkert, være i færd med at samarbejde også med Indien og Kina. En Trump, der ikke er under britisk kontrol og atlanticistkontrol, er i færd med at tage nogle skridt i denne retning.

Det betyder at gennemtvinge Glass-Steagall så hurtigt som muligt og at mobilisere omkring Lyndon LaRouches politik med de Fire Love for en økonomisk genrejsning. Dette må være omdrejningspunktet for vores mobilisering, på trods af det hysteri, der sender den etablerede elite ud på gaderne i forsøg på at standse Trump.

Sidste uges mobilisering for at holde George Soros' partner Steven Mnuchin ude af USA's Finansministerium og i stedet fremme Glass-Steagall er først ved at komme i gang. Her til aften blev Mnuchins forventede godkendelse i Senatets Finanskomite blokeret af Demokratiske senatorer, men kun til i

morgen, hvor kampen i komiteen genoptages. Frontlinjen i Senatet må fortsat være talstærk, med mange delegationers kampagne for Glass-Steagall på Capitol Hill på onsdag. Vi må holde øje med Chuck Schumers krokodilletårer og fortsætte mobiliseringen omkring LaRouches politik.

Som Helga Zepp-LaRouche i dag tilføjede; de har indespærret amerikanske præsidenter i mere end et halvt århundrede, og indespærret Lyndon LaRouche i mere end 30 år; nu er begge i færd med at bryde ud.

RADIO SCHILLER den 30. januar 2017:

**Hvad vælger Trump? Den
»særlige relation« til
Storbritannien, eller
Rusland/Kina/Indien?**

Med formand Tom Gillesberg

Mobilisér for at genindføre

Glass/Steagall- bankopdelingsloven NU; stands et globalt finanssammenbrud!

Det følgende er Helga Zepp-LaRouches åbningsbemærkninger til et hasteaktivistmøde (i USA, pr. tlf.) søndag 29. januar, 2017:

Jeg tror, alle ved, at, med valget af Donald Trump, har verden totalt forandret sig. Den tyske udenrigsminister Steinmeier sagde det knivskarpt, at valget af Trump betyder afslutningen på det 20. århundredes orden.

Det er helt klart, at USA nu står over for et valg: Det ene valg består i at fortsætte med den »særlige relation« med Storbritannien, som har været grundlaget for den unipolære verden i de seneste 25 år, mere eller mindre, med få undtagelser under Clinton-årene. Og det står ganske klart, at briterne gerne vil fortsætte med dette, hvilket er grunden til, at Theresa May var den første regeringsleder, der kom (til Washington) for at forsøge at genetablere denne særlige relation, og som ville være meget, meget dårligt.

På den anden side, så foreligger det klare perspektiv, at USA går ind i en strategisk alliance med Rusland – og muligvis Kina og Indien – hvilket ville skabe grundlaget for virkelig at bevæge verdenspolitik over i et fuldstændig nyt paradigme med samarbejde mellem store nationer for at løse presserende problemer, såsom den økonomiske krise, problemet med terrorisme og mange andre lignende problemer.

Det står ganske klart fra den første uge af Trumps præsidentembede, at han har til hensigt at gennemføre alle sine valgløfter. Set fra mit standpunkt, så er det meget

vigtigt, at – i betragtning af, at problemerne er så mangeartede – folk ikke flipper ud over denne eller hin handling, men virkelig koncentrerer sig om de to, absolut mest afgørende spørgsmål, uden hvilke absolut intet andet kan løses. Det første, meget, meget afgørende spørgsmål er, at Trump lovede at forbedre relationerne med Rusland, og det er, for verdensfredens skyld, det absolut vigtigste spørgsmål. For, hvis Hillary Clinton havde gennemført sin politik for Syrien, med flyveforbudszonerne og hele den provokerende politik over for Rusland i særdeleshed, ville vi have været på en meget kort vej til Tredje Verdenskrig.

Den kendsgerning, at Donald Trump i går talte med fem af verdens ledere – heriblandt præsident Putin fra Rusland, og at de tilsyneladende etablerede en god forståelse – er af højeste, strategiske vigtighed. Og ser man på det, som Det Hvide Hus og Kreml bagefter udstedte, så er dette virkelig vigtigt, for »Trump overbragte sine ønsker om lykke og velstand for det russiske folk og sagde, at det amerikanske folk havde varme følelser for Rusland og dets borgere«.

Dette er meget, meget vigtigt, og jeg mener, at vi virkelig bør forstå, at, hvis USA og Rusland kan fikse deres forhold, så kan alle andre problemer potentielt set tackles.

Det andet, absolut vigtigste spørgsmål er selvfølgelig, at Trump under sin valgkamp lovede at genindføre Glass-Steagall, for alle ved, at verden stadig befinder sig i absolut fare for en gentagelse af sammenbruddet i 2008, som denne gang ville blive langt, langt værre end selv kollapset af Lehman Brothers og AIG i september 2008, af den simple grund, at for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne er vokset med 40 % eller endda mere, derivaterne er vokset, og alle centralbankernes såkaldte instrumenter er blevet opbrugt, inklusive kvantitativ lempelse ('pengetrykning'), inklusive hele spørgsmålet om bail-out (statslig bankredning) og om helikopter-penge, som diskuteres.

Faren for banksystemets kollaps er således en afgjort trussel,

der hænger over *hele* verden.

Det er ganske klart, at Wall Street selvfølgelig ikke vil have Glass-Steagall, fordi det, for at sige det mildt, ville reducere deres magt enormt; *men det er en absolut forudsætning for at fikse situationen*. Hr. LaRouche har ikke alene talt om Glass-Steagall, men han har også, på videnskabeligt grundlag, defineret de Fire, grundlæggende Love, som det er absolut afgørende, bliver implementeret, for at få verden ud af denne krise. Disse Fire Love er:

- ☒ * Glass-Steagall, præcis, som Franklin D. Roosevelt implementerede denne lov i 1933;
- * En Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton;
- * Et nyt kreditsystem (også i traditionen efter Alexander Hamilton);
- * Og dernæst selvfølgelig, et forceret program for højteknologisk fusionsenergi og internationalt samarbejde omkring rumforskning som den absolut nødvendige måde, hvorpå arbejdskraftens produktivitet, der er kollapsede, kan forøges.

(Se: Lyndon LaRouches Fire Økonomiske Love:)

Det faktum, at den forventede levealder i USA for første gang er *faldet*, er den klareste indikator, for, at, hvis en økonomi kolliderer, så falder den forventede levealder.

Dette er formålet med dette aktivistmøde, for desværre sagde den nominerede finansminister Mnuchin under sin høring i Senatet med senator Maria Cantwell, at han ikke støtter Glass-Steagall i FDR's form – han sagde, det var 'en meget gammel lov' – men at han vil have en lov 'for det 21. århundrede', for ellers vil markederne ikke have tilstrækkelig med likviditet. Se, dette argument er forkert, for, hvis man etablerer en Nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, samt et kreditsystem i Alexander Hamilton tradition, så vil

præcis dette system yde kredit til produktiv investering. Så dette argument er ikke relevant, og denne nominering (til finansministerposten) kunne blive Trump-administrationens Akilleshæl, hvis det ikke rettes. For jeg tror, alle har set det enorme oprør; der finder en deployering sted på vegne af det selv samme Britiske Imperium, der forsøger at fastholde Trump i den 'særlige relation' med Storbritannien, men det forhindrer dem ikke i at deployere George Soros og princippet om 'farvede revolutioner' – det samme princip, der blev deployeret imod Ukraine i 2004 med den 'Orange Revolution', eller i Georgien, eller i det Arabiske Forår – hvor man grundlæggende set vil bruge de samme midler for en farvet revolution til at få et regimeskifte, denne gang imod Trump.

Dette er altså ikke en fredelig tid; dette er ikke en tid, hvor man sidde det ud, men jeg mener, at det faktum, at Trump har vist, at han ønsker at gennemføre sine valgløfter, virkelig er meget lovende. Men jeg mener, at vi har brug for en mobilisering, der sikrer, at denne absolut afgørende flanke med Glass-Steagall ikke forpasses, for det er den ene ting, der virkelig ville kunne ødelægge hele potentialet.

Lad mig slutte her. Jeg mener, at folk i USA må være bevidste om, at hele verden ser på dette valg af Trump med store håb – ikke de gamle neoliberale folk og de folk, der tror på en konfrontation med Rusland og Kina – men en masse mennesker, i Indien, i Europa, ser på potentialet i Trump-administrationen med store forventninger og håb. Det er en unik historisk chance, så meget afhænger af at få det til at virke.

Potentialet eksisterer, med Kinas Nye Silkevej, der allerede nu er et nyt finansielt og økonomisk samarbejde på en »win-win«-basis, hvor flere end 70 nationer samarbejder; tilbuddet til USA om at få en Ny Silkevej passer præcis sammen med Trumps løfte om at investere \$1 billion i et infrastrukturprogram i USA og således lancere en økonomisk genrejsning. Men, det forudsætter den originale Glass/Steagall-lov.

Jeg vil slutte her, for dette er virkelig kernen i situationen, og jeg mener, at vi har brug for jer alle for at hjælpe med og intervenere.

Lyndon LaRouche (med på linjen): Dette understreger jeg.

UDKAST TIL LOV OM GENETABLERING AF USA'S OPRINDELIGE NATIONALBANK

Vi genudgiver her Udkast til Lov om Genetablering af USA's Oprindelige Nationalbank.

(Det oprindelige, engelske udkast, som er fra marts 2013, kan ses [her](https://larouchepac.com/031113/draft-legislation-bank-us):
<https://larouchepac.com/031113/draft-legislation-bank-us>)

Download (PDF, 31KB)

**Økonomisk værdi er det, der
skabes for
fremtiden, og ikke den værdi,**

det har i dag.

Fra LPAC-webcast, 27. jan. 2017

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over \$1 billion i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for \$1 billion via denne type midler, være i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for \$1 billion i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for \$1 billion i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Ved Jason Ross.

Uddrag af International LPAC-webcast 27. jan., 2017. (Videoen kan ses her, fra 20min. <https://www.youtube.com/watch?v=X4DwRYjHIa0>)

Matthew Ogden: ... Hvordan skal vi overvinde dette imperiesystem? Hvordan skal vi besejre dette britiske imperiesystem én gang for alle og indlede denne nye æra for samarbejde mellem suveræne nationalstater for økonomisk udvikling? Det er i virkeligheden det, Den amerikanske Revolution drejede sig om. Glem, hvad Theresa May sagde ved det Republikanske møde (under hendes besøg i Washington) om Magna Carta og Uafhængighedserklæringen i Philadelphia. Den virkelige historie om Den amerikanske Revolution, er Alexander Hamilton. Uden Alexander Hamilton og hans principper kan ingen af disse projekter lykkes. Jeg giver nu ordet til Jason Ross, som vil fremlægge nogle ting om dette spørgsmål.

Jason Ross: Sammenhængen er den, at, da Trump aflagde sin ed den 20. ds., havde en Demokrat fra Connecticut, Rosa DeLauro, allerede en uge før fremstillet et lovforslag – jeg vil blot forklare, at der er flere forslag på bordet lige nu, med hensyn til, hvordan man skal finansiere en opbygning af infrastruktur, af vareproduktion; en genoplivning af den amerikanske økonomi. Der er mange projekter, som det er umagen værd at forfølge; det store spørgsmål er, hvordan skal man betale for det? En milliard dollar er mange penge; hvor skal de komme fra? Vil det komme fra Finansministeriet, der direkte påtager sig ny gæld til dette beløb ved at sælge statsobligationer? Hvor meget vil de skulle betale i renter på dem? Er det noget, der er bæredygtigt? For at sige det ligeud, så – som det forklares på LaRouchePAC-siden: 'Spørgsmål, der ofte stilles om Glass-Steagall og Økonomi' (se: <https://larouchepac.com/econ-faqs>) – hvis man begynder at udstede så meget via Finansministeriet, vil renterne stige op over, hvad de i dag er; og det vil ikke rigtig være muligt at finansiere projekter til så høje renter.

Der er også et par andre forslag, men Rosa DeLauro, sammen med 73 medsponsorer, fremstillede den 13. jan. et lovforslag. Det er HR547 og drejer sig om en national infrastruktur-udviklingsbank. Hendes håb er, at, gennem \$50 mia. i

statsobligationer, og \$600 mia. fra pensionsfonde og andre former for investorer, vil hun kunne skaffe kapital til en bank, der så kunne udstede lån til infrastruktur og lignende formål.

Tirsdag kom et andet forslag. Senator Schumer – Demokrat fra New York – sammen med nogle andre, Demokratiske senatorer, fremstillede et forslag om \$1 bia.; det er et forslag om at skabe 15 millioner jobs. Han sagde, at han ønskede at bruge: \$75 mia. på skoler; \$200 mia. på veje; \$100 mia. på vandrensningsanlæg og vandforsyningsanlæg; \$20 mia. til offentlig transport – tog og bus; \$70 mia. til havne og lufthavne; \$100 mia. til elektricitet; \$10 mia. til VA-hospitaler (Veteran Affairs; statslige hospitaler og sundhedsklinikker til folk, der har tjent i hæren); \$20 mia. til bredbånd; og de resterende \$200 mia. som en hovedfond til afgørende projekter som måske Gateway Projektet – en bro over Hudsonfloden mellem New Jersey og New York.

Hvordan foreslog han at betale for dette? De sagde, at de satsede på total statslig finansiering. Det vil sige, ikke partnerskaber mellem det offentlige og den private sektor, men gennem budgetbevillinger. Hvor skal de penge komme fra? Én idé – ikke, at de rent faktisk sagde, hvordan de ville skaffe dem – de sagde, ved at fjerne smuthuller, måske, for at skaffe flere skatteindtægter; det er rigtig mange penge, der skal skaffes dér. Én idé, der er blevet promoveret, er ideen om at sænke selskabsskatten for at hjemtage det meget store beløb i profitter, som amerikanske selskaber har skabt udenlands; som selskaberne har undgået at indføre i USA for at undgå at betale selskabsskatten på profitterne. Så én idé er altså at sænke denne selskabsskat og tilbyde et særligt incitament for selskaber til at bringe deres profitter hjem til USA, og så bruge det til finansiering.

Disse programmer vil ikke virke; og der er en betydningsfuld fejl ved dem, som Hamiltons økonomiske fremgangsmåder løser. For at gå tilbage til det, Hamilton gjorde som finansminister,

to aspekter: Det ene, han indfriele statsgælden. Han udviklede en måde til at sikre, at statsgæld blev finansieret; og ved at gøre det dengang, forvandlede han det faktisk til ligeså meget cirkulerende kapital. At skyldnerbeviser fra regeringen, som blev handlet under deres pålydende værdi, fordi folk var usikre på, om de nogensinde blev indfriet, ved at udvikle skatter for at sikre, at disse rentebetalinger kunne finde sted, alle disse skyldnerbeviser, hele denne statsgæld blev i realiteten til valuta; og de kunne så bruges i økonomien til lån og den slags ting. Hamilton etablerede også en statsbank, der fik sin kapital via denne statsgæld, og dernæst skabte en gangbar valuta; han skabte statslige, amerikanske banksedler, der gjorde det muligt for lånene at gå ud og forbedre nationens produktivitet. Det endte med at blive brugt i hans bank og i den Anden Nationalbank til at finansiere infrastrukturprojekter, udvide varefremstilling, yde lån til foretagender og foretage anlægsinvesteringer, og den slags ting.

Det, vi i dag må gøre, er; der ligger et forslag til en ny nationalbank (statslig bank). Dette er noget, som hr. LaRouche har krævet – en fremgangsmåde med en statslig bank, der styres oppefra (dvs. fra regeringsniveau). Detaljerne i dette forslag er ikke nødvendigvis lige nøjagtigt, som det vil blive, men generelt; f.eks. Kina. Kina har for over \$1 milliard i amerikanske statsobligationer; de får ikke nogen særlig høj rente. Selveste chefen for Chinese Investment Corporation har sagt, »Ih, hvor kunne jeg godt tænke mig at få et bedre udbytte af disse penge; at investere dem i USA på en eller anden måde.« Så måden, denne bank kunne fungere på, var, at indehavere af statsobligationer og måske langfristede kommunale obligationer og delstatsobligationer, kunne bruge dem til at blive aktieindehavere i banken; sæt dem ind i banken. Disse aktieindehavere ville så blive garanteret en dividende som aktionærer; og denne dividende ville blive garanteret gennem nye eller tilpassede skatter. Dernæst ville banken, der nu har for \$1 milliard via denne type midler, være

i stand til at tilbyde lån til en lav rente, til specifikke projekter. Banken ville blive styret af folk, der rent faktisk er bekendt med industri. Fordelen ved dette er, at, i stedet for at udstede for \$1 milliard i ny gæld til den rente, det måtte kræve, så kan for \$1 milliard i allerede eksisterende statsobligationer danne grundlag for udstedelse af ny gangbar valuta til væsentligt lavere rente.

Disse projekter – f.eks., et nationalt højhastigheds-jernbanenet – det er den type projekter, der vil tage år at virkeliggøre og få i fuld drift; de vil ikke give en omgående indtægt. De vil ikke omgående skabe midler; nogle vil dog, via brugerbetalingen. Hvordan finansierer man dem så? Det vigtige aspekt i dette er, at via denne nye skat, der vil blive foreslået, i betragtning af, at skatten ikke ville være direkte relateret til midler, der kommer ind fra projekterne; det er en måde, hvor man finansierer eller betaler for projekter, baseret på økonomiens generelle vækst. For at bruge eksemplet med Tennessee Valley Authority (Elektrificeringen af Tennessee-dalen, et FDR-projekt), så solgte dette projekt obligationer, og de blev tilbagebetalt; projektet opfyldte sine betalinger. Men selv indirekte, blot via de forøgede skatteindtægter, der kom ind fra denne region af landet, der fik gavn af TVA; *indirekte blev omkostningerne til TVA tilbagebetalt via nationens forøgede produktivitet.*

Så når vi taler om den form for projekter, der vil transformere økonomien som helhed, så kommer tilbagebetalingen på en indirekte måde. Det kan blive på en indirekte måde.

Lad os tænke over, hvad nogle af disse projekter kunne være. Når man overvejer den måde, hvorpå den menneskelige art har udviklet sig i tidens løb, så er det ikke glidende; der er sket i spring. Antallet af mennesker, der har levet på planeten, har ændret sig dramatisk på grund af meget specifikke forandringer i de teknologier, der var til rådighed for os. Udviklingen af landbrug; nye opdagelser inden for sundhed og industri; Renæssancen; skabelsen af selve

videnskaben. Dette er ting, der er drivkraften bag menneskeslægtens fremgang.

Som et aspekt heraf transformerer vi fundamentalt vores forhold til den fysiske verden. Et eksempel er ved vores anvendelse af energi. Dette er en grafisk fremstilling, som I måske har set fere gange. Den viser, hvor meget energi, USA brugte i vort lands historie. Man kan se to ting: Det er, at, frem til mordet på Kennedy, steg den energi, der brugtes pr. person, fra under 4 kilowatt per person ved nationens begyndelse og op til 12 eller så på højdepunktet. Så altså større forbrug af energi; større intensitet i energien. Det andet aspekt er, at energitypen har ændret sig; træ blev erstattet af kul, som ikke alene kunne gøre alt det, træ kunne – som at blive varm og, ved at blive forvandlet til koks, blive brugt i metallurgi på samme måde, som trækul kunne bruges. Men derudover havde kul den enorme fordel, at der dels var enorme mængder af det, og dels, at man ikke behøvede at fjerne træer, der kunne bruges til andre formål, som at bygge møbler og huse. Olie og naturgas; olie gjorde forbrændingsmotorer mulige – en ny type energi.

Fission (sprængning af atomkernen) – kernekraft – blev aldrig virkelig udnyttet i sit fulde potentiale. Men atomkernens energi gør det muligt for os fuldstændigt at transformere det, vi gør; og at rejse ud til stjernerne med raketter med kernekraft. Teknologier, vi bare ikke har udviklet; vi bare ikke har implementeret. Opdagelsen af kontrolleret kernefusion – dette er ting, vi må arbejde på.

Så ét aspekt er, at vi har ændret vore energikilder. Vi har også ændret vores forhold til den fysiske verden.

Dette er en grafisk fremstilling af de seneste 50-60 års produktion af sjældne grundelementer. Dette er meget specielle elementer i det periodiske system; som deres navne antyder, så er de ret sjældne. Deres anvendelse i økonomien har først fundet sted relativt sent. De anvendes i elektroniske

komponenter, i magneter, fosfor til skærme – computerskærme, telefonskærme; i metallurgi til meget enestående anvendelser. Dette udgør noget, hvor vi simpelt hen har transformeret vores forhold til naturen; til dette spektrum af materialer, som vi anvender i naturen.

Det største skridt fremad, som vi må opnå, er at kunne beherske fusion. Dette billede viser det indvendige af en tokamak, en slags kerneforsøgsmaskine; og det er én af de potentielle måder, gennem hvilke vi vil blive i stand til at udvikle den enorme energi ved at sætte små atomer sammen for at få langt mere energi end selv gennem vore nuværende kernekraftværker, og som tilbyder en langt bedre måde at gå frem ved rejser ud i rummet, for fremdrift af raketter, for evnen til virkelig at komme omkring i det indre Solsystem.

Denne form for spring i det, vi er i stand til, det er rygraden i det, økonomi vil sige som en menneskelig videnskab. Tænker vi på nogle af de måder at implementere dette i USA, så er nogle af projekterne forholdsvis enkle. Nogle vil måske sige, at det, at krydse Beringstrædet, ikke er det mest simple projekt; men det er forholdsvis lige ud ad landevejen. Dette er et ingeniørprojekt, som vi ved, hvordan man bygger; det kunne fremvise et par unikke udfordringer i betragtning af dets længde og det ikke særligt fremkommelige klima i området. Men det er den form for projekt, der fortjener investering; at forbinde verden på denne måde.

Et nationalt højhastigheds-jernbanenet. Hvis vi bygger det i faser, 20.000, 40.000 mil højhastigheds-jernbanenet, vil vi transformere den måde, hvorpå vi bevæger os rundt i landet; vi vil transformere produktiviteten og værdien af hele regioner i nationen, og produktiviteten og den potentielle værdi af nationen som helhed, som Kina har set det ved at bygge sit højhastighedsnet, omkring halvdelen af rejserne er skabte rejser; det er folk, der rejser steder hen, hvor de ellers ikke ville have rejst til, hvis dette højhastighedsnet ikke var blevet bygget. Møde andre mennesker; faktisk komme rundt i

deres land. Det samme, som vi kan få her. Transportere varer mere effektivt; transportere folk mere effektivt; og simpelt hen have forbindelser, der ikke eksisterer [i øjeblikket].

En fremgangsmåde til at styre ferskvandsforsyningen på kontinentet; at løse problemet med tørken, der har udfordret og skabt en hel del vanskeligheder i den sydlige og sydvestlige del af USA; det vestlige USA. Evnen til at kunne bruge afsaltet vand direkte fra havet, om nødvendigt; at skaffe vand fra Stillehavet og gøre det tilgængeligt. At transportere vand langs kontinentet som et langsigtet projekt; at fortsætte undersøgelserne af at transformere vand i atmosfæren; af at fremkalde regn; af at ændre vejrmønstret. Dette er den form for projekter i stor skala, og som ikke blot fornyer vejbelægningen og fjerner huller i vejene. Dette er den form for projekter, der betyder, at vi virkelig vil udvikle et helt nyt potentiale som en økonomi.

Med hensyn til, hvad det vil sige at finansiere disse ting, så ligger det vigtige i at forstå, hvad værdi er; og jeg mener, at dette virkelig er det centrale hovedproblem i økonomier. Lyndon LaRouche har i sine økonomiske lærebøger og sine skrifter i årtiernes løb fastslået, at en reel definition af økonomisk værdi, af skabelsen af rigdom, kommer i de aktiviteter, der fremmer forøgelsen af den menneskelige arts potentielle befolkningstæthed [relativ til arealet]. En fysisk målestok for værdi; ikke, hvad markedet mener, noget er værd, men en reel måleenhed, der ligger uden for det, folk synes at interessere sig for lige nu. Dette gør det til en ægte videnskab.

Det betydningsfulde aspekt heri er, at værdien af alting i en økonomi ligger i relation til, hvordan det virker med hensyn til at virkeliggøre en sådan fremtid. Og jeg mener, at, via den fremgangsmåde for at skaffe kapital, der gøres mulig gennem en nationalbank af den type, som vi foreslår, til dels via den indirekte art af dens finansiering, via en skatteindtægt, der ikke specifikt kommer fra projekter, som

banken finansierer; men som mere generelt gør denne finansiering mulig. Og også, at drage økonomisk fordel af, drage nytte af den generelle forøgelse af nationens produktivitet. Det giver god mening at tale om investeringer, der betaler sig selv. Nogle af dem betaler sig direkte – et forretningsforetagende ekspanderer og giver større profitter. Men, når det drejer sig om den økonomiske platform, infrastrukturen, som landet som helhed er afhængig af, disse fordele – fordelene ved videnskab, ved rumprogrammet, ved at tage til Månen. Det skabte utrolige profitter for nationen, at vi tog til Månen; en utrolig udvikling for nationen ved at åbne op for nye typer af varefremstilling og nye teknologier. Men det var ikke NASA, der skabte pengene; hele økonomien havde fordel af det, og ikke kun rent monetært.

Hvis vi kommer væk fra partnerskaber mellem det offentlige og privatsektoren, hvis vi kommer væk fra ideen om, at vi skal lave en form for handel for at hjemtage profitter fra udlandet – som til dels kan være en god idé; men den virkelige idé bag kredit, i modsætning til penge, er forskellen mellem at tænke på værdi som noget, der ligger i, hvad det skaber for fremtiden, versus det, som markedet mener, noget er værd i dag.

Mathew Ogden: Dette er en gennemgang af den fremgangsmåde, der bygger på principper, og som hr. LaRouche i årevis har diskuteret som præcis den måde, hvorpå man kan vende USA tilbage til dette Hamilton-system. Det er ikke noget, der på nogen måde er uklart eller uforståeligt. Hvis man ser på USA's historie, så har det, hver gang, vi har haft fremgang som nation, skyldtes, at vi anvendte denne Hamilton-fremgangsmåde. Det er en enestående fremgangsmåde; det er det, der hedder Det amerikanske, økonomiske System. Det er gentagne gange blevet anvendt, med held. Abraham Lincoln havde en dyb forståelse for dette; det samme havde Franklin Roosevelt. Franklin Roosevelt forstod, at, uden at reorganisere et banksystem, der var løbet fuldstændig løbsk, ville man ikke være i stand til at bruge

den nationale regerings beføjelser til at skabe denne form for produktive investeringer; det ville alt sammen være forsvundet i spekulation. Det var det grundlæggende princip for, at Glass-Steagall var det første skridt, som Franklin Roosevelt tog. Roosevelt indså, at – meget lig nutidens situation – det var en situation, hvor monetær regulering alene ikke ville vække den amerikanske økonomi til live igen. Man havde dengang en generation, som man i bogstavelig forstand kaldte »den tabte generation«; de havde ingen erhvervsmæssige færdigheder; de var demoraliseret. Mange af dem havde været vidne til Første Verdenskrigs rædsler; pessimismen hærgede. Franklin Roosevelt indså, at den mest nødvendige mobilisering var en mobilisering i fredstid for at opgradere det faglærte niveau og evnerne hos en befolkning, for at kunne vende en demoraliseret, nedtrykt befolkning til en befolkning, hvor arbejdskraftens produktive evne var tilstrækkelig til at genopbygge USA.

(Se: Udkast (dansk) til Lov om Genetablering af USA's Oprindelige Nationalbank).

Titelbillede: Alexander Hamilton, USA's første finansminister (1789-96), skabte USA's Første Nationalbank. I baggrunden Indledningen til Fortalen til USA's Forfatning.

**Solen er gået ned for Det
britiske Imperium;
Tiden for et Nyt Paradigme er**

kommet!

Inkl. uddrag af interview med EU-parlamentsmedlem Marco Zanni

Den aktuelle frontlinje her i USA, langs med hvilken denne kamp om USA's sjæl bliver udkæmpet, er kampen for at genindføre Glass-Steagall som landets lov i USA. Vi cirkulerer fortsat appellen, som kan ses på www.lpac.co/trumpsotu. (Appellen på dansk her). Denne appel kræver, at Donald Trump, senest ved sin Tale til Unionen den 28. februar, engagerer sig forpligtende over for den fulde, strengt originale Franklin Roosevelt bankopdeling, Glass/Steagall-loven – som han krævede under sin valgkamp. Det er om præcis én måned, og det er vores mål at få 10.000 underskrifter på denne appel. Vi vokser støt, men vi må vokse meget hurtigere.

Denne kamp finder sted parallelt med den aktuelle mobilisering, som blev igangsat af hr. LaRouche i mandags, for at afvise Steven Mnuchins nominering til USA's finansminister. Steven Mnuchins udtrykkelige og åbne modstand mod genindførelsen af den fulde Franklin Roosevelt Glass-Steagall, som blev afsløret under senator Maria Cantwells spørgsmål torsdag i sidste uge under Senatshøringen for hans godkendelse, bør ikke komme som nogen overraskelse, hvis man tager i betragtning, at Steven Mnuchin var en direkte forretningspartner i mindst femten år, en medarbejder til ingen ringere end George Soros; den erklærede fjende af den tiltrædende Trump-administration.

Undertitel: Økonomisk værdi ligger i det, der skabes for fremtiden, og ikke i, hvad det måtte være værd i dag!

Matthew Ogden: Det er i dag den 27. januar, 2017, og dette er

vores ugentlige fredags-webcast fra LaRouchePAC.com. Med mig i studiet i dag har jeg Jason Ross, en kollega; og via video har vi Bill Roberts fra Detroit, Michigan, som er medlem af LPAC Policy Committee.

Vi mødes i dag præcis en uge efter indsættelsen af Donald Trump som USA's nye præsident. Vi befinder os en uge inde i den nye administration. Vi har i dag sammensat en udsendelse, som vi føler, er afgørende med hensyn til de nødvendige elementer i den aktuelle kamp her i USA. Jason Ross vil give os en præsentation af fremgangsmåden med national (statslig) bankpraksis efter Hamiltons principper, og hvordan, vi rent faktisk kan skabe en økonomisk genrejsning i USA efter hr. LaRouches Fire Love. Fra Bill Roberts vil vi høre om en plan for et beskæftigelsesprogram, for atter at få produktive arbejdere i job, og for at uddanne den opvoksende generation i de nødvendige, produktive færdigheder, og som til dels er modelleret efter Franklin Roosevelts Civilian Conservation Corps, CCC.

Men før dette vil vi høre et uddrag af et interview med et italiensk parlamentsmedlem, Marco Zanni, som blev interviewet i går på larouchepac.com af Paul Gallagher, der vil præsentere interviewet om lidt.

Men lad mig begynde med at give en hurtig gennemgang af den situation, vi befinder os i, og trække frontlinjerne op i kampen om USA's sjæl. Tidligere på dagen talte vi med Lyndon og Helga LaRouche. Helga LaRouches standpunkt var meget klart; hun sagde, at USA har et presserende valg at træffe. Valget er mellem at falde ind i det, som Theresa May, Storbritanniens premierminister – der i går kom til Philadelphia og i dag er i Washington for at fejre den såkaldte »særlige relation« mellem USA og UK – i går talte for, og som er at »forny den 'særlige relation' for den Nye Tidsalder« mellem USA og det, hun kaldte et »fornyet, globalt Storbritannien«. Man kunne også sige, at hun holdt en tale om, hvordan man skulle gøre Det britiske Imperium stort igen. Så det er det ene valg.

Det andet valg er at følge op på det, som udenrigsminister Sergei Lavrov i går sagde i den russiske Statsduma, det russiske parlaments underhus, med hensyn til perspektivet for et nyt, internationalt paradigme, bygget op omkring det, han kaldte for »en trepartsrelation«, mellem USA, Rusland og Kina, og, som Helga LaRouche korrekt indføjede her, nemlig en firmagtsrelation, der også omfatter Indien.

Her er en idé om, hvad det var, Sergei Lavrov i går sagde om dette – det bliver selvfølgelig ikke rapporteret i de amerikanske medier. Han sagde det følgende:

»Vi mener, at, i takt med, at Rusland, USA og Kina opbygger deres relationer, bør denne trekant ikke være lukket eller rettet mod projekter, der kunne bekymre andre stater. [De bør være] åbne og retfærdige. Jeg er overbevist om, at Ruslands, USA's og Kinas økonomiske struktur er af en sådan art, at de i væsentligt grad komplementerer hinanden i den materielle og fysiske sfære.

Med hensyn til internationale sikkerhedsproblemer, så spiller disse tre lande en meget vigtig rolle. Rusland og Kina har begrænset forsøg på at introducere konfronterende, magtbaserede løsninger i verdenspolitik. Vi forventer, at Donald Trump, der har bekræftet, at han er forpligtende engageret til primært at fokusere på amerikanske [nationale] problemer og opgive indgriben i andre staters interne anliggender, vil gøre det samme.«

I respons til Sergei Lavrovs udtalelser sagde en talsmand for det Kinesiske Udenrigsministerium følgende:

»Kina, Rusland og USA er de førende, globale magter, og de er permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. Vi har et stort ansvar for global fred, stabilitet og udvikling. »Kina har derfor til hensigt at intensivere samarbejdet med USA og Rusland og bidrage i fællesskab til at løse opgaver og udfordringer i den moderne verden.«

Dette er præcis, hvad Lyndon og Helga LaRouche har krævet, med hensyn til, at USA opgiver 16 års Bush/Obama-politik og vedtager det nye paradigme og, omsider, går sammen med Rusland, Kina og Indien i denne stormagtsrelation for at gøre en ende på Det britiske Imperium én gang for alle. Vi er ikke interesseret i et nyt »globalt Storbritannien«. Vi er ikke interesseret i »atter at gøre Det britiske Imperium stort«. Vi er interesseret i at igangsætte et nyt paradigme for internationale relationer, med en økonomisk udvikling af hele planeten, til gode for hele den menneskelige race.

Den aktuelle frontlinje her i USA, langs med hvilken denne kamp om USA's sjæl bliver udkæmpet, er kampen for at genindføre Glass-Steagall som landets lov i USA. Vi cirkulerer fortsat appellen, som kan ses på www.lpac.co/trumpsotu. (Appellen på dansk her) Denne appel kræver, at Donald Trump, senest ved sin Tale til Unionen den 28. februar, engagerer sig forpligtende over for den fulde, strengt originale Franklin Roosevelt bankopdeling, Glass/Steagall-loven – som han krævede under sin valgkamp. Det er om præcis én måned, og det er vores mål at få 10.000 underskrifter på denne appel. Vi vokser støt, men vi må vokse meget hurtigere.

Denne kamp finder sted parallelt med den aktuelle mobilisering, som blev igangsat af hr. LaRouche i mandags, for at afvise Steven Mnuchins nominering til USA's finansminister. Steven Mnuchins udtrykkelige og åbne modstand mod genindførelsen af den fulde Franklin Roosevelt Glass-Steagall, som blev afsløret under senator Maria Cantwells spørgsmål torsdag i sidste uge under Senatshøringen for hans godkendelse, bør ikke komme som nogen overraskelse, hvis man tager i betragtning, at Steven Mnuchin var en direkte forretningspartner i mindst femten år, en medarbejder til ingen ringere end George Soros; den erklærede fjende af den tiltrædende Trump-administration. George Soros, den førende finansielle støtte til Barack Obama, og som personligt i høj grad har været årsagen til, at Glass-Steagall ikke er blevet

genindført i løbet af de seneste otte år. George Soros, der, under Davos Økonomiske Verdensforum, erklærede sin hensigt om at forårsage Trump-administrationens fiasko. Hvilken bedre måde at forårsage Trump-administrationens fiasko end ved at installere en muldvarp internt i Trump-administrationen på højeste niveau, i form af Steven Mnuchin?

Vi har Soros' generalieblad. Det kan læses på larouchepac.com websiden, og det er en hovedartikel i den seneste udgave af vores avis, *The Hamiltonian*. (Se Leder, 26. jan: »Hold George Soros' allierede Steven Mnuchin væk fra Trumps Finansministerium!«) Soros er et ledende værktøj for Det britiske Imperium, der anstifter »farvede revolutioner« og afsættelser af regeringer i hele verden – præcis det, nogle mennesker frygter, er ved at blive planlagt af Soros og andre at skulle finde sted her i USA, imod den nye administration.

Forbindelsen til Steven Mnuchin er meget klar. Efter at Mnuchin arbejdede for Goldman Sachs i 12 år, blev Mnuchin rekrutteret af George Soros til at arbejde for selveste Soros Fund Management. Han kørte SFM Capital, han stiftede Dune Capital Management og, i ledtog med George Soros og et slæng af andre hedgefond-operatører, købte de IndyMay ud [Independent National Mortgage Corp.] og forvandlede det til det, der fik navnet OneWest Bank. Dette er den berygtede maskine, der sætter folk ud af deres hjem. Dette vækker voldsom opmærksomhed blandt kredse i det Demokratiske Parti i Senatet.

Men den historie, man *ikke* fortæller, er netop forbindelsen til George Soros. Denne George Soros-historie er den sande historie, der *må* fortælles. Og dette er som sagt forsiden af den seneste udgave af *The Hamiltonian*. Hele Soros' generalieblad kan ses på larouchepac.com websiden. Det må cirkuleres for at afsløre det faktum, at Steven Mnuchin er ved at blive kørt i stilling til at være muldvarp for Wall Street/London/Soros, og som er plantet på allerhøjeste niveau i den tiltrædende Trump-administration. Hvis hans rolle ikke

afsløres, og hvis Mnuchins nominering til finansministerposten ikke bliver afvist, vil der ikke være nogen som helst måde, hvorpå vi kan lykkes med at skabe den form for økonomiske genrejsning efter LaRouches/Hamiltons principper, som vi har forklaret, og som begynder med en tilbagevenden til den originale Glass-Steagall.

Denne kamp for Glass-Steagall er, igen, kampfronten og kampens centrum. Det drejer sig ikke kun om vores nationalpolitik. Dette er en international kamp. Dette er en kamp om de transatlantiske nationers fremtid. Vil de fortsat være undersåtter i Det britiske Imperium og dets apparat, City of London/Wall Street, eller, vil disse nationer blive sat fri, befriet, fra dette apparat, så de kan tilslutte sig dette nye, internationale paradigme – Rusland, Kina og det, der må blive til en treparts-, eller firparts-relation, med USA og Indien.

Folk i hele verden følger med i denne kamp internt i USA, i takt med, at den udspiller sig, time for time, en kamp mand og mand imellem over genindførelsen af Glass-Steagall i disse første dage af det nye præsidentskab.

For at give et eksempel på dette, vil jeg afspille et par minutter fra interviewet med Marco Zanni, italiensk parlamentsmedlem i EU-parlamentet og en førende tilhænger af Glass-Steagall i Europa og en person, der har arbejdet med LaRouche-bevægelsen både i Europa og i USA i løbet af de seneste par år i denne kamp for at genindføre Glass-Steagall. Han blev interviewet af Paul Gallagher, *Executive Intelligence Reviews* redaktør for økonomi. Som man ser under Pauls introduktion af Zanni, så var han i Washington, D.C., for lidt over et år siden for en række møder om nødvendigheden af at vende tilbage til Glass-Steagall.

VIDEOINTERVIEW (Uddrag):

Paul Gallagher: Du var i USA i sommeren 2015 om disse spørgsmål, især om Glass/Steagall-loven i både USA og Europa.

Du mødtes med medarbejdere i Kongressen og med nogle Kongresmedlemmer i begge Huse. Så du har nogen indsigt i dette. Hvad søger du i USA, nu?

Marco Zanni: Det er meget vanskeligt at se ret meget af, hvad den nye administration vil gøre mht. Glass-Steagall. Hvis man ser på, hvad hr. Trump har sagt, så støtter han sandsynligvis den form for bankregler, der også kunne omfatte en bankopdeling og genindførelse af Glass-Steagall. Men samtidig ser jeg også det faktum, at han, til en masse toppositioner, i højtplacerede stillinger, hyrer tidligere investeringsbankfolk, der kommer fra Goldman Sachs og andre investeringsbanker.

Og også, at flertallet af de Republikanske kongresmedlemmer sandsynligvis ikke støtter en genindførelse af Glass-Steagall. Men, hvis hr. Trump er overbevist om, at USA har brug for en ny bankreform, grundlæggende set en ny slags Glass-Steagall for USA, så tror jeg, han meget, meget hurtigt, og meget, meget let, kan gøre sin indflydelse gældende og få Kongressen, det Republikanske Parti og hele sit team til at arbejde for denne form for reform.

Da jeg sidste år var i D.C., var det meget vigtigt for mig at vise, hvordan indvirkningen af blot bankregler kunne være farligt for en økonomi. Jeg viste eksemplet med Italien og Den europæiske Union. Så jeg bad medlemmer af Kongressen, som jeg mødte i 2016, om at gennemgå Dodd/Frank-loven, jeres banklov, fordi den er meget farlig. Der er bestemmelser om en regel for bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindsud) i jeres Dodd/Frank-banklovgivning. Virkningen af bail-in i det europæiske banksystem har været meget, meget farlig. Ser man på aktieprisen for Deutsche Bank, f.eks., eller for italienske banker, så er aktieprisen og aktiemarkedet for disse banker faldet med gennemsnitligt mere end 70 % fra det øjeblik – altså fra januar, 2016 – hvor reglen om bail-in trådte i kraft i EU.

Denne regel er meget farlig. I har denne regel i Dodd-Frank. Den er aldrig blevet anvendt, men det kunne den blive om kort tid; så jeg mener, at I må revidere Dodd/Frank-loven. Jeg mener, at, hvis Trump vil gå ind for dette, vil han få støtte fra en meget stor del af det Demokratiske Parti, fra Bernie Sanders, mange kongresmedlemmer, som jeg mødte under mit besøg i D.C.

Gallagher: Jeg skal sige her, at LaRouchePAC i øjeblikket befinder sig i en mobilisering omkring en national appel. Det forlyder, at den første tale, Trump vil holde til begge Kongreshuse, bliver den 28. februar: vi er i en national mobilisering omkring en appel, der kræver, at han lover og fremstiller Glass-Steagall til denne Kongressamling den 28. februar – om kun én måned. Lyndon LaRouche har også krævet en afvisning af Steven Mnuchins nominering, en af de personer, du refererer til, til finansminister. Under hans høring i Senatet udtalte han sig ligefremt imod Glass-Steagall; på trods af den kendsgerning, at spørgeren (senator Maria Cantwell) mindede ham om, at den præsident, der har nomineret ham, i sin kampagne havde lovet at genindføre Glass-Steagall. LaRouche har krævet, at Mnuchin afvises og holdes ude af Finansministeriet.

Hvis der er mere, du ønsker at få frem til folk, der ser denne kanal i særdeleshed, så vær så god.

Zanni: Blot en sidste ting: Det er virkelig gode nyheder med denne appel, som I lancerer i USA; for borgernes støtte er meget vigtig mht. at få politikere til at vedtage den rette lovgivning omkring banker og bankregler. Hvad med Europa? Og hvad med den amerikanske administrations næste skridt? Jeg håber, at den holdning, som den amerikanske administration fremlægger i forhold til Europa og Den europæiske Union, vil blive meget positiv for Italien. For at kunne træde ud af euroen har vi brug for støtte fra USA, og også fra Rusland. Så det er meget vigtigt, at den nye, samarbejdende holdning, som hr. Trump indtager mht. hr. Putin, til Rusland og til andre,

fremvoksende økonomier, har en positiv virkning mht. at ødelægge konstruktionen af Den europæiske Union og genopbygge Europa. Et Europa, der bygger på suverænitet og frihed for nationer, og et samarbejdende Europa, der kunne fungere godt og også kunne samarbejde med USA fra den ene side, og med Rusland og det asiatiske område fra den anden side. Så vi har altså brug for begge siderne, brug for USA og Rusland, for at blive af med dette imperie-projekt, som er Den europæiske Union. Jeg håber, at hr. Trump vil fastholde sin holdning, vil bevare denne meget kritiske holdning, han har til EU, til Tyskland og til Europa. Vi kunne have et Italien, der forlader euroen og [kan ikke høres, 19:12] Europa, der genopbygger en ny historie; en ny ramme, der bygger på mere samarbejde, mere økonomisk vækst og flere jobs og mere investering. Det er mit håb, og det er min appel til den nye, amerikanske regering.

Gallagher: Fantastisk. Vi har talt i en halv time med Marco Zanni, medlem af EU-parlamentet.

(Hele videoen med Marco Zanni kan ses her)

»Amerika først« – eller et fælles hjem for menneskehedens fremtid?

Af Helga Zepp-LaRouche

Alternativet til globalisering à la amerikansk, dvs. et system, der er til fordel for det internationale finansoligarki på bekostning af Det almene Vel, er ikke et tilbagefald til en ren nationalstatspolitik. Menneskehedens universalhistorie har for længst nået et punkt, hvor kun et

helt nyt paradigme kan være vejen til det næste trin i evolutionen. Dette Nye Paradigme må prioritere menneskehedens fælles interesser og udgå fra ideen om Én Menneskehed med en fælles fremtid, som imidlertid aldrig må stå i modsætning til interesserne hos menneskeheden som helhed. Dette Nye Paradigme må adskille sig lige så tydeligt fra globaliseringens aksiom, som den moderne tid adskilte sig fra middelalderen.

GDE Error: Requested URL is invalid

RADIO SCHILLER, 23. januar, 2017:

Til præsident Trump: Det er ikke “Amerika Først”, men Menneskehedens Fælles Fremtid

Med formand Tom Gillesberg

Lad dette blive Dag Ét –

indvielsesdag – for en ny æra for udviklingen af menneskeheden som helhed! LaRouchePAC Internationale Webcast, 20. januar, 2017; Leder

Vi har et par emner, vi vil fremlægge her i dag, men vi lægger ud med en umiddelbar gennemgang fra både Lyndon og Helga LaRouche af de begivenheder, der fandt sted i dag, og vore marchordrer for de kommende par dage. Det er i dag naturligvis indsættelsesdag. Vi er nu officielt kommet til slutningen af 16 år med Bush/Obama-æraen. Vi står på tærsklen til noget nyt; vi har et nyt, officielt præsidentskab. Hvad dette nye præsidentskab vil blive, står endnu uklart; det er stadig udefineret, og det er Lyndon og Helga LaRouches vurdering, at vores job ikke har ændret sig. Det er stadig vores opgave at lægge Lyndon LaRouches Fire Love på bordet. Vi er, og må fortsætte med at være, dette lands intellektuelle lederskab, og det er vores ansvar nu at indvarsle et nyt, internationalt paradigme, som USA i høj grad må blive en del af – det, vi kan kalde for det »Nye Paradigme for Udvikling«.

Matthew Ogden: God aften; det er i dag 20. januar, 2017; indvielsesdag. Dette er vores special-webcast på indvielsesdagen fra LaRouchepac.com. Med mig i studiet i dag har jeg to kolleger – Benjamin Deniston her i studiet; og, via video, Michael Steger, som er med os i dag fra Houston, Texas, hvor han har tilbragt nogen tid sammen med Kesha Rogers.

Vi har et par emner, vi vil fremlægge her i dag, men vi lægger ud med en umiddelbar gennemgang fra både Lyndon og Helga

LaRouche af de begivenheder, der fandt sted i dag, og vore marchorder for de kommende par dage. Det er i dag naturligvis indsættelsesdag. Vi er nu officielt kommet til slutningen af 16 år med Bush/Obama-æraen. Vi står på tærsklen til noget nyt; vi har et nyt, officielt præsidentskab. Hvad dette nye præsidentskab vil blive, står endnu uklart; det er stadig udefineret, og det er Lyndon og Helga LaRouches vurdering, at vores job ikke har ændret sig. Det er stadig vores opgave at lægge Lyndon LaRouches Fire Love på bordet. Vi er, og må fortsætte med at være, dette lands intellektuelle lederskab, og det er vores ansvar nu at indvarsle et nyt, internationalt paradigme, som USA i høj grad må blive en del af – det, vi kan kalde for det »Nye Paradigme for Udvikling«.

Dette er nogle af de emner, vi vil diskutere i dybden senere i programmet, med vægt på to, store projekter, der er eksempler på, og paradigmatisk for, dette Nye Paradigme for Udvikling: Kra-kanalprojektet i Thailand og Transaqua-projektet i Afrika – to projekter, som hr. og fr. LaRouche i årtiernes løb har været meget involveret i, og som blot eksemplificerer den form for store projekter for *menneskelig* udvikling, som må forfølges i de kommende måneder og uger, både internationalt, men også store projekter af den art, som vi må gennemføre herhjemme i USA.

Lad mig begynde med en næsten ordret gennemgang af nogle kommentarer, som både Lyndon og Helga LaRouche kom med umiddelbart efter præsident Donald Trumps indsættelsestale her i eftermiddag, og vi vil så diskutere dette lidt mere i detaljer, før vi går videre med en gennemgang af disse store, internationale udviklingsprojekter.

LaRouche sagde omgående, at det er meget uklart, mht. principper, hvad præsident Donald Trump har i sinde ud fra det, han fremlagde i sin indsættelsestale i dag. Lyndon LaRouche sagde, »De er meget forvirret på overfladen, og vi må vente og se, hvad der ligger under denne overflade. På baggrund af det, der blev fremlagt i denne tale, er der ingen

klarhed over principper i det.«

Helga LaRouche sagde: »Det vigtigste på hjemmefronten er, hvordan Donald Trump vil honorere de løfter, han har afgivet. Hvilke handlinger vil han faktisk tage?« spurgte hun. Med hensyn til den internationale front, var Helga LaRouches vurdering, »Trump burde vide, at det ikke fungerer sådan; blot at sige 'Amerika først'. Spørgsmålet er: Hvordan finder man fælles interesser, som er fælles for mange nationer, og ikke kun 'Amerika først'? Hvad er de fælles mål for mange nationer, og hvordan handler man for at forfølge disse mål?«

Dernæst sagde Lyndon LaRouche: »Problemet er, at princippet endnu ikke er klart. Det kunne gå i retning af et forenende princip; men, ud fra det, der blev fremlagt, står det endnu ikke klart, at det nødvendigvis vil blive det, eller præcis, hvad dette princip vil være.« Helga LaRouche gentog, »Generelt set var talen en meget blandet pose. Der er bestemt løfter om, at dette kunne gå i den rigtige retning, men vi må se konkrete planer for handling. Vi, LaRouche-bevægelsen, LaRouche Political Action Committee, må forstærke vores mobilisering for Lyndon LaRouches Fire Love. Det er godt, at Obama er ude. Vi vil få en frisk vind, en frisk brise, men der er brug for langt mere klarhed.«

Sluttelig sagde Lyndon LaRouche: »Vi vil ikke gå for meget ind på deres argumenter. Lad dem selv forklare deres egne argumenter.« Helga LaRouche sagde: »Vi behøver ikke nødvendigvis støtte ethvert aspekt af, hvad præsident Trump siger. Vi behøver heller ikke være overdrevent kritiske, men vi bør fokusere på vore egne principper og vore egne mål.«

Først og fremmest: Hvad er disse mål?

Nummer 1 – og det er stadig dagsordenen – må Glass-Steagall omgående genindføres som landets lov. I løbet af de seneste 24 timer har vi atter set et udbrud, i vid udstrækning pga. den mobilisering, som I, dette webcasts seere, og medlemmer af

LaRouche-bevægelsen i USA har været engageret i; Glass-Steagall er nu tilbage i forreste front, tilbage på dagsordenen. Dette sås tydeligst af de spørgsmål, der blev stillet under høringen for godkendelsen af den udpegede finansminister, Steven Mnuchin, og som rejstes af senator Maria Cantwell. Hun har, som folk ved, længe været en støtte af en tilbagevenden til Glass-Steagall, i mange år. Hendes første, og eneste spørgsmål til Steven Mnuchin, var, »Støtter De Glass-Steagall?«

Steven Mnuchins svar – og dette er Helga LaRouches analyse – var, »ægte sofisteri«. »Lyndon LaRouche har været meget klar omkring, at dét, vi har brug for, er den *originale Glass-Steagall, uden ændringer*. Så kommer denne Mnuchin-fyr og taler om en *modificeret* Glass-Steagall og blander det med Volcker-reglen«, sagde hun. »Dette er ægte sofisteri. Det er virkelig godt, at Maria Cantwell har meldt klart ud om dette spørgsmål, og nu må vi lægge meget pres på hende og andre, inklusive på præsident Donald Trump, for at få den ægte Glass-Steagall vedtaget. Som Maria Cantwell sagde, så kræver det en klar, skarp linje mellem investeringsbankaktivitet og kommerciel bankaktivitet sådan, som Glass-Steagall oprindeligt blev udarbejdet af Franklin Roosevelt.«

Men Glass-Steagall er blot det første skridt til det fulde program for de Fire Love; og jeg mener, vi vil diskutere dette, ikke nødvendigvis stykke for stykke, men som en generel gennemgang, det princip, der forener Lyndon LaRouches program. Og vi må, som Helga LaRouches analyse siger, tænke på det som blot Dag Ét af de første 100 dage.

Hvad vi omgående må få at se, fra dette øjeblik, er en omgående forbedring i de amerikansk-russiske relationer. Det er der allerede positive indikationer på. Der er en invitation til præsident Donald Trump til at deltage, eller sende en delegation til at deltage, i Astana Fredsforhandlingerne i Kasakhstan; fredsforhandlingerne om Syrien. Det kunne ikke være mere presserende, end det er nu, med nyhederne her til

morgen om, at ISIS på tragisk vis nu har ødelagt de storslåede, romerske ruiner i Palmyra, det smukke amfiteater og de andre ruiner. Så det er presserende vigtigt.

Men samtidig må der blive et seriøst partnerskab mellem USA og Kina. Den store mulighed for dette – i kølvandet på præsident Xi Jinpings tale om en fremtid for en fælles og almen skæbne, som var temaet i hans tale for Davos Økonomiske Verdensforum under sit nylige besøg i Schweiz – er en konference, der kommer til maj i Kina, om Bælt-og-Vej-initiativet, og som mange statsoverhoveder vil deltage i. En eksplicit invitation er blevet overgivet til Donald Trump personligt for hans personlige deltagelse i denne konference.

Det, der står klart, er, at vi befinder os midt i en global proces for dramatisk og radikal forandring. Der kommer et betydningsfuldt skifte i dynamikken, som allerede finder sted, men som vil fortsætte med at udkrystallisere sig i de kommende måneder. De franske valg er i horisonten. Ifølge nogle beregninger er 75 % af vælgerne nu for at reducere sanktionerne mod Rusland. Dernæst er der de tyske valg, der kommer lidt senere efter de franske. I løbet af disse måneder kunne vi få at se en meget anderledes verden komme til syne. Det står klart, at det ikke længere er »business as usual«. Bush/Obama-æraen er forbi, og vi står nu på tærsklen til noget helt nyt.

Jeg vil gerne invitere Michael [Steger] og Ben [Deniston] til at sige lidt mere om dette, før vi går over til disse projekter, men, lad mig blot sige, om denne nye æra, som Helga LaRouche refererer til som nødvendigheden af at definere fælles interesser blandt mange nationer, og dernæst at samarbejde om at opnå disse interesser, eller, som præsident Xi Jinping udtrykker det, en fremtid for en fælles skæbne.

To store projekter, som jeg nævnte det, og som eksemplificerer mulighederne for at engagere sig på et sådant niveau og indvarsle dette Nye Paradigme for Udvikling, er Kra-kanalen i

Thailand, der nu er meget konkret tilbage på dagsordenen – jeg kommer med flere detaljer senere – og Transaqua-projektet i Afrika. Det, vi ser, er, at den Nye Silkevej, Bælt-og-Vej-initiativet, går støt fremad og nu bærer frugt efter årtiers arbejde fra LaRouche-bevægelsens side internationalt. Senere i aftenens udsendelse vil vi vise et kort klip af en video, vi har lavet, og som belyser Kra-kanalens historie, og som i de kommende dage vil blive ledsaget af et interview med en af hovedarrangørerne af dette projekt, Pakdee Tanapura. Og så får vi en slags generel præsentation af dette Transaqua-projekt i Afrika.

Men dette er store projekter, der blot eksemplificerer det, der, kan man sige, må blive det »nye normale« i dette Nye Paradigme for Udvikling, og for det, som USA som en *presserende* sag må deltage i.

Engelsk udskrift af hele webcastet:

**LET'S MAKE THIS DAY ONE – INAUGURATION DAY –
OF A NEW ERA FOR DEVELOPMENT FOR MANKIND AS A WHOLE!**

LaRouche PAC International Webcast, January 20, 2017

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's January 20th, 2017.

Today

is Inauguration Day, and this is our Inauguration Day Special Webcast from Larouchepac.com. I'm pleased to be joined today by

two of my colleagues – Benjamin Deniston, here in the studio; and, via video, Michael Steger, who is joining us today from Houston, Texas, where he's been spending some time with Kesha Rogers.

We have a few items that we're going to present to you today, but we're going to begin with an immediate overview from

both Lyndon and Helga LaRouche of the events that occurred today,

and our marching orders for the days to come. Obviously, today is Inauguration Day. We've come now, officially, to the end of 16 years of the Bush/Obama era. We're on the verge of something new; we have a new Presidency, officially. What that new Presidency will be, is unclear; it is very much still undefined, and Lyndon and Helga LaRouche's assessment is, our job has not changed. We still have the task of putting Lyndon LaRouche's Four Laws on the table. We are, and must continue to be, the intellectual leadership in this country, and we are having the responsibility now of ushering in a new international paradigm of which the United States must very much indeed be a part – what we can call the "New Development Paradigm."

That will be some of what we will discuss in substance later in this broadcast with an emphasis on two major projects which are exemplary and paradigmatic of that New Development Paradigm: the Kra Canal Project in Thailand, and the Transaqua Project in Africa – two projects with which the LaRouches have been very much involved over decades and which are merely exemplary of the kinds of great projects for {human} development that must be pursued in the coming months, in the coming weeks, both internationally, but also great projects of that type which we must carry out here at home in the United States.

Let me begin with an almost verbatim overview of some comments that both Lyndon and Helga LaRouche had, immediately following President Donald Trump's inaugural speech this afternoon, and then we will discuss that in a little bit more

detail before we get to the overview of these great international development projects.

What Mr. LaRouche said, right off the bat, is that it's very unclear, in terms of principle, what President Donald Trump has in mind, just based on what he presented in his inaugural speech today. Lyndon LaRouche said, "It's very confused on the surface, and we will have to wait and see what is underneath that surface.

On the basis of what was presented in that speech, there is no clarity of principle there."

Helga LaRouche said, "The most important thing on the domestic front is how Donald Trump will deliver on the promises that he's made. What are the actions that he will actually take?"

she asked. Regarding the international front, Helga LaRouche's assessment was, "Trump should know it doesn't work that way; merely saying 'America First.' The issue is: how do you find {common} interests, shared among {many} nations, not just 'America First'? What are the common objectives of multiple nations, and how do you act in pursuit of those objectives?"

Lyndon LaRouche then said, "The problem is that the principle is not clear yet. It could go in the direction of a unifying principle; but from what was presented, it's not yet clear that it necessarily will, or exactly what that principle will be." Helga LaRouche's reiterating remarks were: "Overall, the address was a very mixed bag. There are certainly promises that this could go in the right direction, but we need to see concrete plans of action. We, the LaRouche Movement, the LaRouche

Political Action Committee, must increase our mobilization on Lyndon LaRouche's Four Laws program. It is good," she said,

"that

Obama is out. We will get a fresh wind, a fresh breeze, but a lot more clarity is still needed."

And then, finally, Lyndon LaRouche said, "We don't want to get too close to their arguments. Let them clarify their own arguments." And Helga LaRouche said, "We don't necessarily need

to support every aspect of what President Trump says. We also don't need to be overly critical either, but we should be focusing on our own principles and our own objectives."

Now, first and foremost, what are those objectives?

No. 1 – and the agenda still stands – Glass-Steagall must

be immediately reinstated as the law of the land. We saw, over the last 24 hours, an eruption again, largely due to the mobilization that you, the viewers of this webcast and members of

the LaRouche Movement in the United States have been engaged in;

Glass-Steagall is now back in the forefront, back on the agenda.

This could be seen most clearly by questions that were raised during the confirmation hearing of Treasury designate-Secretary,

Steven Mnuchin, that were raised by Senator Maria Cantwell. Maria

Cantwell, as people know, has been a long-standing supporter of a

return to Glass-Steagall for many years now. Her very first question and her {only} question of Steven Mnuchin was, "Do you

support Glass-Steagall?"

Steven Mnuchin's answer – and this is Helga LaRouche's analysis

– was "real sophistry." "Lyndon LaRouche has been very clear that what we need is the {original Glass-Steagall, without modification}. And here comes this Mnuchin guy, going on about a

{modified} Glass-Steagall, mixing it in with the Volcker Rule,"

she said. "This is real sophistry. It is very good that Maria Cantwell has now put herself on the spot on this issue, and now

{we} have to put real pressure on her and on others, including on

President Donald Trump, to get the real Glass-Steagall in place.

As Maria Cantwell said, that requires a clear bright line between

investment banking and commercial banking in the way that Glass-Steagall was originally designed by Franklin Roosevelt."

But Glass-Steagall is merely the first step in the full Four

Laws program; and I think we're going to discuss that, not necessarily piecemeal, but in terms of the broad overview, the principle which unifies Lyndon LaRouche's program. And the way to

think about that is what Helga LaRouche's analysis was, that this

is merely Day One out of what must be the First 100 Days.

What we have to see, immediately, from this moment on, is an

immediate improvement in U.S.-Russian relations. There are already positive indications of that. You have the official invitation of now-President Donald Trump to attend, or to send a

delegation to attend, the Astana Peace Talks in Astana, Kazakhstan; the peace talks for Syria. This could not be more urgent than it is right now, with the news that we received this

morning, that ISIS has, tragically, now destroyed the grand

Roman

ruins of Palmyra, the beautiful amphitheater, and the other ruins

there. So, this is of urgent importance.

But, simultaneously, there must be a serious partnership

between the United States and China. The grand opportunity for that, following President Xi Jinping's keynote speech on the future of shared and common destiny – that was his theme at the

Davos World Economic Forum during his recent trip to Switzerland.

[<http://america.cgtn.com/2017/01/17/full-text-of-xi-jinping-keynote-at-the-world-economic-forum>] The most immediate

opportunity is a conference that's coming up in May, in China, on

the subject of the Belt and Road Initiative, which many head of

state will be attending. There has been an explicit invitation extended, for Donald Trump, himself, to attend this conference.

What is clear, is that we are in the midst of a global process of dramatic and radical change. There will be a major shift of dynamic which is already ongoing, but which will continue to crystallize in the coming months. The French elections are on the horizon. According to some calculations, 75%

of the electorate are now in favor of rolling back the sanctions

against Russia. Then you have the German elections coming later

after that. Over the course of these months, we could see a very

different world emerging. What is very clear is that this is no

longer "business as usual." The Bush/Obama era is over, and now

we're on the verge of something completely new.

Now, I would like to invite Michael and Ben to say a little bit more about this, before we get into these projects, but let me just say, this new era, what Helga LaRouche is referring to as the necessity of defining common interests among multiple nations, and then working together to achieve those interests, or, as President Xi Jinping put it, a future of shared destiny.

Two great projects, as I mentioned, which exemplify the opportunities to engage on that kind of level and to usher in this New Development Paradigm, are the Kra Canal in Thailand, which is now back on the agenda in a very real way – and I'll get into some of the details on that later – and the Transaqua Project in Africa. What we see is that the New Silk Road, the Belt and Road Initiative, is steadily moving forward, and it's coming to fruition after decades of work by the LaRouche Movement internationally. Later in this show, we will be playing a brief clip of a video that we made highlighting the history of the Kra Canal, which also will be accompanied in the coming days by an interview with one of the key organizers of that project, Pakdee Tanapura. And then we will have sort of an overview presentation of this Transaqua Project in Africa.

But what these are, are great projects which are merely exemplary of what must become, you could say, the "new normal" in this New Development Paradigm, and what the United States must {urgently} become a participant in.

Let me leave it at that. We can have a little bit more discussion and then get into some of the bulk of those projects.

MICHAEL STEGER: Well, I think everyone's fairly happy watching this broadcast, given the fact that especially the last eight years under Obama were a kind of psychological terror. There's definitely a relief. The one thing that's clear, is that it's a moment of action. Perhaps President Trump understands that. As, Matt, you indicated, as Lyn said, himself, we have to see what this actually means. But we, the LaRouche PAC and the LaRouche Association internationally know very well what this means. It's largely determined by the actions that both Russia and China have taken over the last three years around the New Silk Road initiative and a real collaboration, as Vladimir Putin himself called for in the 2015 United Nations General Assembly – an anti-Nazi coalition, like you saw in World War II – has to be brought together, a collaboration of nations.

And what that means – I think President Putin understands this – and I think it's very important that the American people grasp this. The eradication of this kind of terrorism, is the elimination of the British Empire, in the essence of a construction orientation; that you're actually building up the civilizations again, you're building up the populations. You're taking the areas of Southwest Asia, North Africa; the project of the Transaqua is in a key area to begin to develop many parts of Africa that are right now threatened by this terrorist scourge.

The same is true from India through Pakistan, the Kra Canal. The areas of Myanmar and Thailand and into Malaysia are also threatened. The Philippines.

So these questions of development are really the means by which an international coalition eradicates the terrorism; eradicates the drug trade; and begins to collaborate on mankind's true destiny, which is really much greater than simply solving some of these basic problems.

I'll say that for now. I think Ben might have more to say.

BEN DENISTON: That's exactly the issue. Maybe we can get it to it a little bit more, but you look at the United States, you look at the issue of Mexico and our relation to Mexico, for example, which has been a big subject of discussion. But what hasn't been put on the table, is, again, the kind of campaign and the programs that the LaRouche Movement has led up for major development projects. Mr. LaRouche, again, has a very rich and high-level history of relations with top Mexican officials, including one-time President José López Portillo of Mexico, with whom he had a direct personal relationship around this idea of common development.

This can be directly taken to one of the key issues we'll get into – the issue of water development, as we'll discuss in the case of Africa; but that can serve as a model for the kind of projects that we could bring back to the United States. What Michael is saying here is critical: development is the key; development is the future; development is what's needed to

actually {solve} these problems, not just address immediate crises, not just deal with catastrophes as they occur. But actually how do you move the world in many of these regions that have been plunged into years if not decades of horrific activities led by the Saudis, Obama, Bush – all of these factions? How do you actually bring that into some real solutions and resolutions that will create a long-term substantial change?

I think what Mrs. LaRouche said was very right on, in terms of her response to the inauguration speech; is that it's a new world. We can no longer be thinking about individual nations alone; that's just part of the natural state that mankind is at, at this point. Mankind has developed to the point where we're a global force; the level of development and growth needed is something that goes beyond individual national boundaries. You have to do it with respect to nations and their interests and their boundaries and their cultures; but it's also undeniable that we're at a point where we have to think as a global species – and really, an interplanetary species.

That's the basis for the future of mankind now. Where do you define these common areas of mutual benefit, mutual interest that nations can participate in; which creates a net higher amount of wealth and growth for all participants involved? There's a principle! Mr. LaRouche was raising the issue of where's the principle; that's an actual scientific principle rooted in the scientific nature of mankind as a creative species, and rooted in the very historical view of the point of human

development that we're currently at. That is a principle; that is something which you can continue to come to as the defining point for policy and what's needed now.

OGDEN: Absolutely! There is obviously a sense of dramatic change which is sweeping the country; and I think that President Trump addressed what is a reality. That there is a desperation among the American people; and that is obviously what rendered this election. The forgotten men, the forgotten women who feel a desperation and a despair as they look at these old abandoned factories, as he said, standing like tombstones scattered across the territory of this country. People who feel like they have no voice; and the sense that they now have the opportunity to participate once again in the policies of the United States. But participating in the policies of this country means a necessity for a deeply held education and profound understanding of principle, not just policies but a principle around which those actions can be taken. The sentiment of saying we're going to look at ourselves as standing on the threshold of a new millennium and unlocking the mysteries of space; and using American labor to build infrastructure across the United States, and roads and railroads and tunnels and bridges, is a positive one. But the understanding of where mankind is at in our history as a species right now, and what are the true scientific challenges that are facing us that require our creativity [in

order] to be solved. That is where the real questions lie in terms of clarity of principle. And great leaders of the United

States always had an understanding of what the principles were that mankind as a whole must resolve; the principled questions which are there to be solved.

So, we're going to take a look at these two case studies

which we're selecting because of, first of all, their magnitude

in terms of the importance of their role in this interconnection

of a World Land-Bridge or a new land-based and maritime Silk Road, as it's being called with the initiative from Xi Jinping;

but also because of the role that Lyndon and Helga LaRouche have

played in these two projects over a number of decades, and the fact that their progress at this point does actually represent a

milestone in terms of the coming to fruition of a campaign of inaugurating this new era of development for mankind.

So, we're going to start with a short excerpt from a video

that LaRouche PAC made a number of years ago on the Kra Canal; the Thailand canal which has a long history going back over a century in terms of people looking at the different possible routes of cutting a canal through the isthmus of Thailand. But

it's also something that Mr. Lyndon LaRouche personally was involved in, in the 1980s. There are a lot of new developments

and hopeful developments around this, including a new book that

just was published called {Kra Canal: The Strategic History of Thailand}, which Pakdee Tanapura, who is an associate of the LaRouche Movement in Thailand and who was one of the prime

organizers in the 1980s, is a contributor to this book; but also a number of generals and admirals and other high-ranking and leading figures inside Thailand. This book is now being printed in 10,000 copies and is being circulated among some of the leading government institutions. With the passage of the previous king and the new king coming to power in Thailand, there is a strong openness; not to mention that there is a strategic shift now underway in Asia as a whole. The abandonment of the Obama Asia Pivot, the crumbling of the TPP; there's a strong potential in terms of the possibility of this project moving forward.

So, I'll have a little bit more to say about this after we play this clip; but again, this project – taken together with the other project we're going to talk about today – are merely exemplary of the type of new era of development that we must inaugurate today.

VIDEO voice [begins mid-sentence]: century, the concept of the preferred location for the canal route generally shifted towards southern Thailand, as compared to the earliest proposed routes.

We can compare the dimensions of a proposed Kra Canal with other well-known canals. The width of the Kra isthmus at its narrowest point is around 27 miles. Compare this to the width of the Panama Canal – about 48 miles. The length of the various Kra Canal proposals range from between 30 and 60 miles. The Suez Canal, for comparison, has a length of 119 miles. The height of

the interior mountain chain where the Kra Canal would be constructed is about 246 feet. Compare this to the height of the Gaillard Cut of the Panama Canal, which is slightly lower at 210 feet.

The Straits of Malacca are not sufficiently deep for many large ships to pass through; the straits are 620 miles long, but very narrow – less than 1.6 miles at the narrowest, and only 82 feet deep at the shallowest point. Currently, large ships are required to travel much further south to the Lombok Straits near Java; which have a depth of 820 feet.

OGDEN: This is the beginning of the clip that we're going to play for you. We're going to explore a little bit more of the advantages of cutting this Kra Canal through the Thailand isthmus. What Mr. LaRouche has emphasized, is that you're linking together two very crucial oceans in the world – the Pacific Ocean and the Indian Ocean; this is a key connection in terms of this new Maritime Silk Road, and will completely transform the potential relationships between the countries in the Asia-Pacific region as a whole. So, we'll continue playing this clip for you right now.

VIDEO voice: Clearly, a Kra Canal poses a more reasonable option than travelling so much further south for larger ships; or for any ship taking the 620-mile detour through the congested

and

pirate-infested Straits of Malacca.

The 600-plus-mile Malacca Straits are by far the most heavily travelled of the world's canals, with more than twice the

traffic of the Suez and Panama Canals combined. By a recent estimate, one-fifth of world trade goes through the Malacca Straits; congestion or obstruction of the straits would dramatically increase the cost of trade. The maximum capacity of

the Singapore-Malacca Straits being 200,000 ships annually. A more recent assessment estimates that the traffic of the straits

has been increasing at an annual rate of 20%.

In 1973, Tams Engineering had conducted a study of choices

of Kra Canal routes, and suggested that route 5-A was the most suitable for the construction of a Kra Canal. At either end of

the canal would be located industrial zones estimated to span collectively about 100,000 acres. A decade later, in 1983-84, the Fusion Energy Foundation and {Executive Intelligence Review},

together with the Thai Ministry of Communication, held two successful conferences on the Kra Canal project. FEF updated the

earlier feasibility study done by Tams, and developed further on

the project's economic and industrial benefits. The Fall 1984 conference entitled "Industrialization of Thailand and the Kra Canal" took place in Bangkok, Thailand. The conference brought

together businessmen, engineers, and government officials from all of the ASEAN countries, to hash out the feasibility of building the canal.

PAKDEE TANAPURA: The idea of building the canal, of course,

was picked up again in 1983 when Lyndon LaRouche travelled to Thailand and organized an international conference on the Kra Canal. The participation was very good; we had representatives from India, representatives from Indonesia, representatives from Malaysia, representatives from Japan. In 1983, we didn't have a representative from China, but the Chinese are very observant about what we were doing. We had participation of the Ministry of Transport and Communications of Thailand, the Minister, Mr. Samatzu Tamaraif [ph] himself came to deliver a speech at the conference along with Lyndon LaRouche. Also, we had the participation of the GIF, the Global Infrastructure Fund group; from Japan, we had Dr. Yamamoto from the GIF group, as well as participation from Japan; a very prominent figure, Mr. Nakajima of the Mitsubishi Research Institute – a very prominent figure from the Mitsubishi Group. We had Mr. Saito also from the Toshiba Group, and we had lots of participation from [inaud; 28:55]. So, that was back in 1983.

VIDEO voice: The four panels covered all aspects, including a presentation by EIR/FEF researchers on the use of PNEs – or peaceful nuclear explosions – as the fastest, most efficient and cost effective method of construction.

OGDEN: So, the full video that that was just an excerpt from, is available on YouTube – "The Kra Canal; The Development of Southeast Asia"; and the link to that video is available in the description of this YouTube video. But as you heard Mr. Pakdee Tanapura mention, Lyndon LaRouche was a keynote speaker

at

both the 1983 conference and the 1984 conference that were organized there in Bangkok, Thailand with very high-level representation from almost every Asian country and from the Thai government itself.

What Lyndon LaRouche said in a recent interview, and he continues to emphasize, is the absolute critical nature of the Kra Canal. But he delivered an interview in 2014 to the {Fortune Times} of Singapore, on the Kra Canal project. I'm just going to read a short excerpt of what Mr. LaRouche said, which will clarify, I think, why this is such a key project in the overall global development perspective that we're talking about. Mr. LaRouche said the following:

"Divide the maritime region of East and South Asia into three principal categories: China – a giant; India – a giant; and the maritime connection throughout Southeast Asia's maritime regions. Add the impact of such a triadic maritime and related connection to the physical economic relations to the Americas to the east, and the Middle East's underbelly and Africa. Then, the potency of a Kra Canal development appears not only as an eminently feasible feature, but as a strategic, political, economic force for the planet." He went on to say, "The sheer volume of maritime trade between the two great nations of Asia –

China and India – and their connections through the South Asia maritime regions make the canal probably the most potentially beneficial and also efficient project for the entire region of

the Pacific and Indian Oceans regions; and the co-development of the major regions of planet Earth as a whole."

Then, later, the following year, in 2015, some comments in an informal discussion, but here's quote from those comments: "With the completion of the Kra Canal, on top of the Suez Canal expansion which is ongoing in Egypt, there will be no longer a separation between the Atlantic and Pacific economies. China and India will greatly benefit from those two canal projects, along with the smaller nations along the Southeast Asian Rim. This must be pushed, hard. This will end the British geo-political games in the Eurasian region; it will change the economic character of the entire world."

So, I think that's the key here. What we're looking at; {this} is what Helga LaRouche was referring to when you identify a vision of common destiny or principles which are shared for the mutual benefit of many nations, of an entire region, or potentially even, the entire globe; and then work together to achieve those benefits. That's the era of development; that's the new era of development which we have to inaugurate here. And I think that's exemplary – as Mr. LaRouche was just saying – of these kinds of global visions of how we can bring mankind to the next platform in terms of our development of the planet for the mutual benefit of all nations.

So, let's take that as one project; and then, shift over to

Africa and look at what is now progressing around this really unprecedented project in terms of water transfer in terms of the magnitude and the potential benefits for that continent also.

DENISTON: Regular viewers of our website might have seen this, but it was just this past December that there was a new Memorandum of Understanding signed between the Lake Chad Basin Commission, the Nigerian government, and also a major company out of China, called China Power. This is now a new, formal, serious step towards a feasibility study, a detailed engineering study of what it would take to actualize this Transaqua project, as it has been called in its earlier designs. As it now stands, as the designs stand and even a slightly smaller version which was cited in this new Memorandum of Understanding would be the single largest water transfer project ever created on the planet Earth; being brought right into Central Africa to address some of major needs of that region. This has been on the table for decades – we'll get into that in a second – but what stands out now, again? We're in a new global paradigm, and what appears to be the key change that's now bringing this out of design and discussion and general acknowledgement of it being important; but into actual realization? Again, we have China's role. China Power is the company that led the construction of the Three Gorges Dam in China.

So again, we're seeing China playing a key role in bringing

these much-needed, much-discussed mega-projects of development into fruition. While it might not technically be included as part of the whole New Silk Road or what they are now calling the

Belt and Road initiative; it is intimately part of that entire perspective, that entire program. This design to bring water from the Congo River Basin, not necessarily the end of the Congo

River where all the tributaries become the Congo River itself, but many of the upper tributaries that are at higher elevations

further inland; to bring a fraction – 5%, 8% of this water flow

– divert it to the north and to the west into Lake Chad to begin

refilling Lake Chad. This was designed in the early 1980s by certain Italian engineers; in particular, Dr. Marcello Vichi, who

has worked with the Bonifica Engineering Consulting Firm, who has

been very happy to collaborate with the Schiller Institute and Lyndon and Helga LaRouche in the past and recently in his promotion of this project.

But again, this would be an incredibly amazing contribution

to this entire region. Just compare it to the level of discussion you still get in the West around poverty in Africa; you still just get disgusting discussions of how we need to provide them with gravity-powered light bulbs because they don't

have electricity, so you can create a mechanism to provide light

by a certain gravity-powered mechanism. And that's some kind of

amazing contribution to the people of Africa who need electricity. That's just such a disgusting low level of thought

from this whole anti-development, Green perspective. And you look what China is saying: Let's bring the most modern, the most advanced, the largest water infrastructure project ever built on the planet Earth; and let's engage Africa in building it there. Just to clarify, despite some of the lies that are put out, this would not be China coming in and building the entire project with their own people and their own labor force. That's often stated, but it's not the case, and it's being demonstrated that it's not the case. Just look at what's already happened and what's ongoing with the rail projects that China is working with various African nations in developing. New standard rail lines in Kenya, for example; just look at the figures on that. About 3000 Chinese are employed on that project there; 30,000 Kenyans are employed, and Kenyans are being trained to run these rail systems in addition to the skill sets being developed to construct these things. It's similar with other rail lines in other African nations. So, just to clarify that, this is not China coming in and employing their own people and exploiting these African nations. This is coming in with this "win-win" perspective of an investment; engaging with the populations there and developing the region for the benefit of all parties involved.

Just to emphasize, we have a first slide here [Fig. 1] just to show a couple of examples; but this is a project and a

general

idea that Mr. LaRouche and his associates have been advocating for decades. Prior to the design of the Transaqua itself, which

is the name given by this Italian engineer who did a more detailed initial engineering study for this project, the general

idea was recognized as feasible and made sense if you just look

at the region – which we'll look at in a second – you can see where there's an abundance of water; you can see where there might regions where you can transfer it. It was recognized, going back to Mr. LaRouche's famous 1975 International Development Bank, that these kinds of investments into large-scale water transfer is exactly typical of the kinds of projects we need for Africa, for example; for nations in Africa.

Similar ideas were featured in the Fusion Energy Foundation report, "The Industrialization of Africa", just to cite another

example. This has been often discussed and developed and proposed in various other publications by {Executive Intelligence

Review}, by LaRouche PAC, by the Schiller Institute.

But it's probably also worth just highlighting that in March

2016, {Executive Intelligence Review} held a seminar in Frankfurt, Germany to discuss the development perspective needed

to solve the refugee crisis in northern Africa and stretching into the Middle East; which has been something that Mrs. LaRouche

has campaigned on for well over year now. That the solution to

this refugee crisis is to reverse the destruction that's been caused by Bush's wars, Obama's wars in that region, the support

of terrorism through support of Saudi Arabia and more directly.

But do the complete opposite and engage in large-scale development of this region to ensure that there's a future for people; especially for the younger generation. That's the only

way you're going to fundamentally get rid of terrorism; the exact

opposite of Obama's drone strike policy, where every wedding party he drones, he creates ten times more future terrorists – because their lives have been destroyed – than he killed with his drone strikes. So, this was a very high-level seminar on that topic; and one of major projects that was featured, was this

Transaqua project. It featured two of the leading engineers; again this Dr. Marcello Vichi – and one of his associates who's

also involved and is an expert on the project – as well as a representative of the Lake Chad Basin Commission. This is the level of promotion and discussion that our organization {Executive Intelligence Review}, Mrs. LaRouche, also our friend

over in France, Jacques Cheminade who's currently running a campaign for the Presidency in France, has been a major supporter

of this project. So, we have a very close history with this entire thing. Now again, with China actually taking the lead, this is becoming a reality.

Just to put that in a little bit of context, I want to briefly look at this map; because it's well known that water is a

major issue for many parts of the world. And it's expected to become a growing issue for many regions as water use increases,

population grows; and under the assumption that we're not going

to have the level of water infrastructure that we need. If

you

just look at this map, put out by a United Nations report on global water issues, you can see in the lighter blues, you see regions where there is water scarcity due to the physical availability of water; and that's probably not a surprise in the

regions you see. In the west and southwestern United States, we

see physical water scarcity. But you see much of Africa is not

light blue, it's dark blue, which indicates economic water scarcity; meaning the water is there, but the infrastructure hasn't been developed to utilize the water supplies that are there. So, I think that's an immediate reference point that's worth making. You have major water supplies available throughout

the African continent; what's been lacking is the ability to facilitate the kind of projects needed to develop and take advantage of those.

Here [Fig. 2] is just a global depiction of river run-off

globally for all the major coastal watersheds combined that run

into different oceans and basins. Here, you can see where I'm indicating, the Congo Basin has a very large and significant water flow out into the South Atlantic Ocean there. So, it's a

major – maybe not the largest – but a major region of water flow that's available; the vast majority of which is not being used for any economic purposes. The Congo River itself, if people don't know, is the second largest river on the planet in

terms of discharge into the ocean. It's kind of hard to compete

with the Amazon itself, but the Congo is the second globally largest river; running at 1300 cubic kilometers per year of outflow. For a comparative reference for Americans, the

Mississippi is 500 [cubic km]. So this is over 2.5 times the size of the Mississippi River. The Nile River, another major river in Africa, that obviously supports a very large population

and development, is more in the range of 80-90 cubic km per year.

So, we're talking about an order of magnitude plus larger than the Nile River.

Here [Fig. 3] we have a quick breakdown of the different water basins in Africa. This graphic is actually labelled in German,

so my German-speaking friends can read this just fine. But the entire Congo River Basin, as I'm indicating here, so you can get

a sense of the size; all funneling down into the Congo River out

into the Atlantic again. Then, just bordering it to the north and to the west, is the Lake Chad Basin. So this entire region,

all water deposited in here filters into Lake Chad itself.

Currently, this basin and the water in this basin, the water in

the Lake Chad system supports somewhere in the range of 30-40 million people. Over the past 40-45 years, Lake Chad – in terms

of total surface area – is now only one-tenth of its former size. So, if you compare 1972 to today, it's one-tenth of the size it was then. There have also been issues of rainfall decreasing in the past 20 years or so on the order of 15% to 20%.

So, none of these figures are new or a surprise; this has

been known since our organization has been campaigning for the development of this project. But it is a very real and developing crisis in the region, and it can be alleviated. Here's

a depiction [Fig. 4] of the actual change in the size of the lake; it's rather dramatic. The total outlying area here is the 1972 level; it had a low record in 1987, and it's recovered just a little bit. But it's still a tenth of its original, expected size.

So this rather brilliant, beautiful proposal is to create a canal – again, that would not connect all the way down to the headwaters of the Congo River itself; but it would feed off many of the tributaries up in the highland regions and collect the water through a series of dams and reservoirs and canals in that region in the Democratic Republic of Congo and in the Central African Republic. You can see here an indication of the Congo River Basin as a whole, and the catchment region, and this is the canal that would be developed. Once it captures the water in that region, it could then be funneled into canals and existing rivers crossing the Congo River divide into the Lake Chad Basin, and then funneled directly into Lake Chad. What is being proposed here is something in the range of 50-100 cubic kilometers per year for the diversion. The original designs by the Italian leaders who originally did the engineering studies on this project, were looking at 100 cubic kilometers per year. Again, that's something on the order of 8% of the total water flow of the basin.

It's also worth noting that this would also provide flood control for the Congo Basin itself; so you could alleviate

some

of the periodic flooding which itself can be very problematic with the lack of infrastructure in the region.

So, the original designs are looking on the order of 100

cubic kilometers a year; this new Memorandum of Understanding threw out the figure of half of that – 50 cubic kilometers per year. Both of which are massive figures. You're talking about

on the order of a Nile River of flow, created by man, refilling

Lake Chad over some number of years. Again, just to help to get

a sense of some of these figures and what they mean, if you take

all of the western water projects in the United States: the Central Valley Project; the Franklin Roosevelt projects of the '30s; the Pat Brown projects of the '60s; the projects to divert

from the Colorado River into various regions. You combine all of

that, and you look at what is the total functional capacity of all these projects; you're talking about a maximum of 20 cubic kilometers per year. So, this is already 2.5 if not 5 times larger than all of California's water projects combined.

You take China's beautiful brand new South Water North project; they've completed two of the three routes for that project; the so-called eastern route, and the so-called central

route. Those combined are going to be transferring about 30 cubic kilometers a year. When the western route is added on, that'll be closer to 45. But again, even the lower estimate of

the Lake Chad Transaqua diversion project is 50 – is larger than

the South Water North project in its entirety; and it could be even twice that if the full extent is developed.

Hydropower will be developed along this region to provide much-needed electricity; and obviously the water will be used not just for refilling the lake, but an entire development of this region. If the full design is developed in its entirety, you can have a navigable canal that will be part of that; along with which, you can have inland ports, new industrial development, all kinds of economic activity along the canal itself. The level of land irrigation for farming that's being discussed – even with the current proposal of 50 cubic km per year – is equivalent to the entire California Central Valley.

If you know what the California Central Valley means for food production for the United States, this should tell you something. You're going to have a California Central Valley potential of food production right in the central heart of Africa. So this is an amazing project that will not just benefit the immediate nations touching the project; it will have spreading effects throughout [Africa], and is typical of the type of principle of development that is needed in this current period. You look for these large-scale actions that can benefit all the partners involved. China is making an investment; they're going to benefit from the project by being able to participate in its construction, but also getting new markets to work with as these African nations are able to grow and develop. All these African nations are going to get power, water, skilled

training to construct and operate these projects, the related industry that can go along with these development corridors.

This is exemplary of the type of programs that are needed

today. I think it deserves a very high level of support and praise for the potential of this thing becoming a reality. Again,

it should serve as a reference point for the level of discussion

needed for the United States. Much could be said – we've already taken up a fair amount of time with this, but the United

States' relation to Mexico; you have the entire NAWAPA design in

principle of managing the entire – and then potentials to add in

southern contributions from Mexico itself. So, you have similar

ideas of joint development that can not only alleviate current drought conditions that are ravaging California, the southwest United States, and much of northern Mexico; you can actually create a qualitatively higher level of ability to support completely new levels of agriculture development. You turn entire territories that are now uninhabitable into potentially some of the best land that you're going to want to get your hands

on.

It's this future-oriented level of development on this scale, rooted in these types of principles, that I think is only

reference point and the only standard that we should really be holding ourselves to at this point. So, you take, this is exemplary; what we just discussed with the Kra Canal. These are

just a few keystone projects that really signify a new era for mankind, and define the level of discussion that we need to rise

to in the United States.

OGDEN: So again, this is the paradigm which we wish to inaugurate today. This is something that the United States must be a part of, when we talk about a vision of common destiny for mankind; which was the way that Xi Jinping put it in his speech at Davos. When we talk about the mutual benefit among nations, it's defining these sorts of principles of the future and scientific challenges that can be overcome; and doing that together among nations, which is the paradigm of the 21st Century. We cannot retreat from that.

I think it's very clear, as President Trump said in his inaugural address, the time for empty talk is over; now is the hour of action. True! But the question is, what form will that action take? And according to what principle will that action be conceived? We go back to the Four Laws document of Lyndon LaRouche. The principle is very clear in that document; this is not just a policy paper. This is document which is formed around the principle that makes mankind different from animals; that we can master nature and improve it for the benefit of all mankind. Increasing the productive powers of the labor force through new technologies and new principles that are discovered; that's the core principle of Mr. LaRouche's Four Laws document. But I think

that's what defines this hour of action which must be taken.

I'd like to put up on the screen right now the link to our petition – which we are still circulating – this is lpac.co/trumpsotu. Again, this is a petition demanding that Trump act on his words promising Glass-Steagall, which he said in his campaign; and it must be a strict Glass-Steagall as LaRouche has defined it. This is between now and the State of the Union address. So again, if you haven't signed that petition, this is still the active, leading campaign from LaRouche PAC here in the United States.

But let me let Michael say a little bit – if you wish to.

MICHAEL STEGER: I think what Ben indicated is that what are possible today are platform-like projects; and that's sort of the question for this new administration. Are we going to take actions which don't simply address the problems which we currently face? But as President Trump said, are we going to move into the future? That's not characterized by some linear notions of time; that requires a physical leap in mankind's sense of productivity and mankind himself as a species. The kind of projects that need to be taken up in the United States, being here in Houston with Kesha Rogers, we had a chance to meet with about 25 former rocket scientists from NASA. Leading figures, some of whom worked their entire careers in the manned space program. They are ready to move forward; they see the potential,

but I think what defines the Apollo-like project today is to conquer the fusion energy program. That's something mankind has yet to do; we've clearly got a capability internationally with robotics, and combined with the manned space program to begin to really advance our abilities of exploration on the Moon and Mars.

But the real question for mankind on Earth, and for mankind throughout the Solar System, is going to be this fusion platform. That's the kind of clear and distinct action that, if this administration takes, we will certainly move into the future in an unparalleled way.

OGDEN: We do see some references in this inaugural speech. As President Trump said, we're standing on the verge of a new millennium; and it's one in which we can unlock the mysteries of space, free Earth from the miseries of disease, and harness the energies, industries, and technologies of tomorrow. Fusion power as my example of what that could be. But, it's not enough to say those words; there has to be a clear pathway to achieve that, and the clear intention from the leadership of the United States to make that happen. But it requires an entirely new paradigm of thinking among the American people and among the nations of the planet generally.

We must maintain a sense of common destiny, a shared

future

of common benefit; and I think if we take this as an Inauguration

Day, but in a much broader sense of the word. Not just the inauguration of a new President in the United States; but potentially the inauguration of a new era of development for the

planet. One which is already in motion; that paradigm is already

underway, but it's waiting for the United States to become an active and willing participant in that new economic and strategic paradigm.

So, let me go back to the remarks that Lyndon and Helga

LaRouche made earlier today which I cited in the beginning. Helga

LaRouche was very clear; we must be focussed on our own principles and our own objectives, and proceed as we have been proceeding. We are very clear in terms of the fact that yes, the

Bush and Obama era is over; a fresh breeze could be blowing through. A lot can change; this could potentially be the end of

business as usual, but more clarity is still needed. And that clarity can only come from the leadership exemplified by the LaRouche Movement, defined and informed by clear scientific principle.

So, let's take these two great projects that we discussed

here today – the Kra Canal and the Transaqua project in Africa – as paradigmatic of what the new era of development can be.

Let's make the decision that this is not just Day One of the First 100 Days of new Presidency of the United States. It's not

just Day One of a new administration, but let's make this Day One, Inauguration Day, of a new era for development for

mankind
as a whole.

Thank you very much for joining us here today. Please
be
sure to watch the video of the Kra Canal project in full; the
link is available in the description. And watch out for an
interview with Pakdee Tanapura that will be coming very soon.
And
also hopefully, we will have more elaboration of the great and
optimistic vision that Ben laid out in terms of this potential
to
develop the African continent as a whole.

Thank you very much for joining us here today, and
please
stay tuned. We're in for, I think, a wild ride; and we have a
lot of work to do. Sign up to our email list if you haven't
yet;
subscribe to the LaRouche PAC YouTube channel; and stay tuned
to
larouchepac.com.